

Kultūras ziņas

15. decembrī plkst. 19:00

dāmu deju grupas
„Orhidejas” 10 gadu
jubilejas pasākums
„Man dzīvē šai
laimējies ļoti...”

Koncertā piedalās arī VPKD
„Degumnieki”, vokālais ansamblis
„Harmonija” un amatiereteātris „Cits
modelis”. Ieeja par ziedojumiem

15. decembrī plkst. 22:00

balle kopā ar grupu
„Sokrāta Brīvdienas”

leeja EUR 3,00

22. decembrī plkst. 17:00

koncertu Ziemassvētkos
dāvās

Dainis Skutelis

leeja bez maksas

29. decembrī plkst. 13:00

egļīte pagasta pirmsskolas
vecuma bērniem –

*Mētrienas amatiereteātra
izrāde „Ziemassvētki egļu
jaunaudzē”*

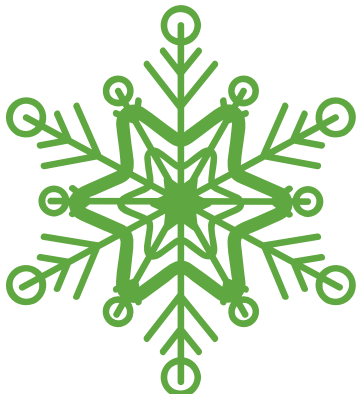

30. decembrī plkst. 22:00

balle kopā ar grupu
„Baltie lāči”

leeja EUR 5,00

Sagatavoja Ilze Melngaile

Sveicināti!

Ļauj gaismas straumei
sirdij tecēt cauri, –
tam brīnumam, ko
Ziemassvētki nes,
No mīlestības silto
vārdu auras,
Lai atkal sasilst
mūsu dvēseles!

/K. Apškrūma/

Latvijas simtgades sarkanbaltsarkanā
lenta vijusies cauri laikiem, kamēr palikusi vairs
tikai balta un, nu gaišais Ziemassvētku laiks ir klāt.

Gaišais? Jā, jo ne jau sniega un lampiņu daudzums noteiks svētku gaišuma pakāpi,
bet to nesīs katrs savā sirdī. Katrs izmērīsim savu sirds siltumu, gaišumu, ko dot
citiem. Bet vai to maz var izmērīt un vai vispār vajag? Tas viss katra ziņā.

Katra sirdī ir arī tas, cik stipri mīlēt dzimteni. Man prieks, ka ar katru gadu kļūš-
tam patriotiskāki, dzimteni mīlošāki, jo saprotam, ka personas, kas veido valdību,
ir tikai cilvēki, ne valsts. Valsts ir mūsu dzimtene, mana sēta, mans pagalms, cilvēki
mums apkārt. Nesen plašsaziņas līdzekļos izskanēja ziņa, ka valdība lems par soda
palielināšanu personām, kas slikti izteiksies par savu valsti, tās iekārtu. Likums vēl
nav pieņemts, grūti komentēt, bet kam noteikti piekritu, ka pēdējā laikā valsts zā-
kāšana ir sīti augstu vilni un pamatā tomēr tam bijis kurnētāja paša nevarēšana
un dusmas. Un, protams, vienmēr ir izņēmuma gadījumi, kad tiešām par likuma
nеспēcību valstī sāp sirds.

Gads jau izskaņā, tūliņ, tūliņ šausies salūts debesīs, vēstot – 2019. klāt! Cerē-
sim un ticēsim, ka tas būs veiksmīgāks, darbosimies paši, nospraudīsim katrs savus
mērķus un tieksimies uz tiem! Lasītāj, tu taču arī zini, cik salda ir uzvaras garša, kad
iecerētais mērķis sasniegts? Un tad noteikti aizmirstas visas negācijas un dusmas
ikdienā, gribas smaidīt un visu pasauli apkāmp.

Tādus jaukus mirkļus piedzīvojām visi mēs, kurus Latvijas gadadienas koncer-
tā ar Atzinības rakstiem sveica Ošupes pagasta pārvalde. Sirsnīgs paldies pagasta
ļaudīm, kas nominēja arī mani. Šī atzinība ir pierādījums tam, ka cilvēkam vislabāk
sanāk darīt to, kas viņam patīk, un tas arī nes augļus. Paldies! Bet par nominantiem
un pašu pasākumu lasi tālāk šīs avīzes lappusēs.

Nesen man Jūlijs Augusts Trops atsūtīja sirsnīgu vēlējumu valsts svētkos, tur
bija jaukas rindas par mūsu dzimteni un ģimenei, bet beigās bija novēlējums, lai
izdodas avīzei atrast cilvēkus, kas rakstītu pagasta laikrakstam. Jūlij, paldies, tavs
vēlējums ir piepildījies, un mums ir pieteicies cilvēks, kas bagātinās „Klānu vēstis”
ar saviem rakstiem un domām. Tas ir Ralfs Bormanis – interviju ar Ralfu lasi tālākās
lappusēs.

Jāteic, ka „Klānu vēstis” nākošais numurs atkal jūsu pastkastītēs guls tikai nā-
kamgad, arī turpmāk centīsimies apkopot visu jauno, aktuālo. Meklēsim un saru-
nāsimies ar pagasta kolorītām un interesantām personībām. Nu, tad uz tikšanos!

Dace Kalniņa

PAGASTĀ

Daudzi iedzīvotāji ir izteikuši vēlēšanos rīkot pagasta sapulces, vismaz divreiz gadā. Piemēram, pavasarī un rudenī, bet ar noteikumu, ka tajās piedalās arī pagasta pārvaldes vadītājs, sociālais darbinieks un atbildīgais saimnieciskajos jautājumos.

Ir tāda iespēja, mēģināsim. Cerams, ka tie nebūs tikai 3 vai 4 cilvēki, bet interesi izrādīs vairāki.

Ošupes pagasta iedzīvotāji sūdzas, ka daudz ko nezina par pasākumiem, kas notiek kultūras jomā, kā arī par daudz ko citu.

Ziņojumu dēļ ir pie veikala. Afišas tiek uzliktas, bet diemžēl ļoti ātri tās pazūd. Varbūt vajadzētu, kā saka, pie rokas piekert un tad jau tālāk zināsim, ko darīt. Aizmirsti nav. Kas attiecas uz individuālu uzņēmumu paziņojumiem, diemžēl, tas nav mūsu kompetencē, to katrs dara individuāli. Mūsu bibliotekārīte var izpalīdzēt ar informācijas nogādāšanu vai afišas pielikšanu.

Vai nākošgad notiks Aviācijas svētki? Vai nebaidāties no konkurences, piemēram, Audriņi?

Notiks, un tas mūs nebiedē. Iesim ar kaut ko jaunu, nebijušu. Būsim visi aktīvi!

Daudz kritikas saņemts no iedzīvotājiem par nesakopto iekšpagalmu starp veikalu un bijušo ēdnīcu.

Tas ir kopīpašums. Tagad mēs darbojamies 2. stāvā bijušajā kantorī. Uz patērētāju veikala pusi viss kārtībā, bet par pārējo šis jautājums tiks risināts.

Ošupes ciema iedzīvotāji jūtas atstumti. Ja Degumnieku centrā bezdarbnieki tīra, slauka ielas daudzreiz

dienā, tad tur nekas nenotiek.

Kas attiecas uz pašvaldības īpašumu, tas viss tiek sakopts. Ļoti daudz ielikts apsaimniekošanā daudzdzīvokļu mājā Liepu 1 koplietošanas komunikācijās, kā arī teritorija tiek applauta. Mājā, kurā ir vairāk kā 50% dzīvokļu īpašumā, tas jālemj pašiem un arī pašiem jāsaimeiniko. Privātās teritorijas no pagasta līdzekļiem netiks apkoptas. Tas attiecas arī uz Degumniekos esošajām mājām. Piemēram, Celtnieku iela - 2, kur jāsaimeiniko pašiem. Ja slinkums, tad paši vainīgi. Visur citur tiek organizēts un palīdzēts. Tas attiecas arī uz privātām mājām. Tās jākopj pašiem, arī tad, ja tajā netiek dzīvots. It sevišķi centros, jo tā savā ziņā ir mūsu vizītkarte.

Kā ar Gotlības skolas likteni?

Nekas pagaidām nenotiek. Nevienam nav uz to pieteicies. Mans viedoklis, ko neslēpšu, ka vajadzētu nojaukt un uzlikt piemiņas zīmi, bet vēl šī ēka nav tik bīstama, lai to nojauktu. Arī nojaukšana prasītu līdzekļus. Pagaidām, lai ir, kā ir.

Kā ar Rupsalu?

Rupsalas „lieta” virzās maziem solīšiem. Tagad palicis Veselības inspekcijas atzinums. Ir izvirzītas jaunas prasības kā pēc mācību grāmatas. Ja iepriekš viss atbilda normatīviem, tad tagad viss ir citādi. Piešķirtais finansējums 6000,00 eiro ir izlietots, ieguldīts prasību izpildīšanai. Ceram uz pozitīvu iznākumu.

Vai daudzi pagasta iedzīvotāji pieiekušies tur strādāt ?

Jā, padaudz. To visu izskata un kadru atbilstību izvērtē vadītāja Dace Valaine. Šo darbu kurš katrs nevar darīt, ir vajadzīgas nepieciešamās zināšanas. Pamatā prioritāte ir Labklājības ministrijai, tiem darbiniekiem, kuri strādāja iepriekš.

Iedzīvotāji vēlas zināt, kad un kā tiek sveikts dzīves un kāzu apaļās jubilejās, no kāda vecuma, kā arī represētie.

Kas attiecas uz šo jautājumu, to visu var uzzināt, ieejot internetā Madonas novada pašvaldības mājas lapā, tad meklējam uzrakstu pašvaldība un tālāk dokumenti. Lai būtu saprotamāk, tie ir Madonas novada pašvaldības saistošie noteikumi par vienreizēju materiālu palīdzību piešķiršanu. Arī tie iedzīvotāji, saņiedzot 75 gadus un vairāk, ja īslaicīgi dzīvo ārpus pašvaldības, tiek uzmeklēti un apsveikti, bet īslaicīgi.

Kā ir ar ceļu Meirāni – Lubānas ezers?

It kā kaut kas notiek, bet vairāk jautājums stāv uz vietas. Aicinu iedzīvotājus būt aktīviem rīkot dažāda veida kampaņas. Piemēram, rakstīt uz Latvijas Valsts ceļiem. Jo aktīvāki būsim, jo, iespējams, būs arī rezultāti.

Kas notiek Meirānu kanāla krastā, iedzīvotāji pamanījuši, ka tur notiek koku, krūmu izciršana?

Kanālu apsaimnieko SIA „ZMNI” (Zemkopības ministrijas nekustamie īpašumi), konkursa kartībā ir nolīgts uzņēmums, kas kokus un krūmus no kanāla krastiem izcērt. Tie ir priekšdarbi gaidāmajiem kanāla tīrīšanas darbiem.

Noslēgumā par gadu miju, vai šogad arī turpināsim tradīciju sagaidīt Jauno gadu kopā pie tautas nama?

Jā, mīklīti pirms plkst. 12-iem, laipni aicināti visi pagasta iedzīvotāji kopā noskatīties svētku uzrunu un tad kopā laidīsim gaisā līdzpaņemtās raķetes.

Ar Aigaru Šķēlu sarunājās **Ināra Baltā un Dace Kalniņa**

Latvijas simtgadi sagaidot!

Šogad uz svinīgu koncertu Degumnieku tautas namā, 16. novembrī, aicināja mūsu pagasta pašdarbnieki.

Tradicionāli pasākumu atklāj pagasta pārvaldes vadītājs Aigars Šķēls, kas uzrunā klātesošos un pēc kopīgas himnas dziedāšanas sākās nominantu apsveikšana. Šogad Meža balvu no mežziņa Inesītes Skraučas saņēma Juris Čevers. Tad Atzinības saņēma Dace Kalniņa, Ilze Purpļeviča, Baiba Stradiņa, Mārtiņš Vanags, Pauls Bārbals, Jānis Šķēls, Mārtiņš Šķēls (puīši, kas piedalījās hokeja laukuma būvniecībā), Ralfs Bormanis un Mārtiņš Mežulis.

Turpinājumā koncerts, kur piedalās

visi tautas nama pašdarbnieku kolektīvi. Cik labi, ka pašdarbība mums arvien tik dzīva. Priecājamies par klāt nākušajiem pašdarbības kolektīviem.

Nestāstīšu jums sausus faktus par notikušo pasākumu, jo, aprunājoties ar apmeklētājiem, noskaidroju, ko domājat jūs, koncerta apmeklētāji? Un kā pagasta ļaudis pavadīja Latvijas simtgadi? Jūsu atbildes apkopāju, neliekot klāt vārdus, lai mēs uztvertu faktus, ne saistītu tos ar konkrētiem cilvēkiem.

- Kā svinēju? Uzvilcām karogu. Iededzām svecītes. Ēdām torti. Bija svētku galds. Bijām uz salūtu un „Staro Rīga”. Uz Daumanta Kalniņa koncertu.

- Gribējās lielākas sajūtas, simtgade tomēr. Skatījāmies jaunuzņemtās latviešu filmas. Varbūt mēs arī varējām pagastā ko kopīgu izveidot, piemēram, kādu puķu dobi, bet simtgade jau būs visu gadu, varbūt vēl varam paspēt ko kopēju paveikt?

- Koncerts tautas namā bija ļoti labs, patika, kā uzstājās mazie dejotāji. Paldies māksliniekiem, kas velta savu brīvo laiku!

- Atmiņā palicis koncerts mūsu pašu tautas namā pirms gadiem 10 gadiem ar lāpu uznācienu un pelišu ceļojumu pa Latvijas novadiem. Šogad ģimenē svinējām mierīgi, paši gatavojām maltīti

un paši arī mīlojamies. Vēl apciemojām radniekus.

- Svinējām kopā ar ģimeni, apmeklējām koncertu tautas namā. Pa visu Latviju jau tā pompozi tie svētki tika svinēti, gribējās, lai mums, lauku ļaudīm, arī tiek kāds gabals no tā „pirāga”. Nesaprotu, varbūt mūsu nezināšana par pasākumiem. Bet nav jau mums arī sava transporta, ar ko tos koncertus apmeklēt, tāpēc labi, ka tautas namā notiek pasākumi. Ceru, ka visi, kas gribēja, tika, jo transports uz koncertu netika organizēts.

- Svinējām mierīgi, kopā ar draugiem. Uzskatu, ka 16. novembra pasākumā bija jāapbalvo veci cilvēki, kas savu mūža darbu veltījuši Ošupes pagastam, kaut arī iedzīvotāji nebija nominējuši. Tāpat arī barikāžu dalībnieki varēja būt sumināti. Koncerts tautas namā patika, tas bija kā ieskaņa svētkiem.

- Piekritu V. Zatlēra teiktajam TV, ka himna jādzied bez pavadījuma, būs sirsnīgāk, no sirds. Šogad man likās, ka būtu noderējis pavadījums, bet tās tik manas domas. Man patīk, ka jau dažus gadus Ošupes pagasts tiek dekorēts ar karodziņiem, šogad arī dekorācijas bija par godu Latvijai 100. Nevaram jau gribēt dekorācijas kā pilsētās, kaut gan reizēm tajās lielajās pilsētās ar dekorāšanu vēl bēdīgāk, nekā pie mums.

- Lai visiem izdevies Latvijas simtais gads, mums katram to piedzīvot ir liela privilēģija. Priecājamies!

Un vēl viens atklāts viedoklis.

Paldies, ka uzrunāji! Par šiem svētkiem man ir dažādas emocijas. Apmeklēju pasākumus Rīgā, Ogrē, Lubānā, Barkavā, brīnišķīgu Jāņa Apeiņa koncertu Madonā. Svētku sajūtu saņēmu. Taču ir radušās arī dažādas pārdomas. Ošupes pagastā pilnīgi nejutu, ka būtu kāda lielāka, savādāka, atšķirīgāka rosiņa, gatavojoties šiem svētkiem.

Par koncertu. Scenārijs bija savdabīgs, interesants. Paldies visiem māksliniekiem par neskaitāmajām, ģimenei atnautajām, mēģinājuma stundām. Bet neliekuļošu, jūs varat vairāk! Varētu vēl bilst par karoga vietu un uzrunu, bet tas šoreiz nav galvenais, par ko gribu runāt.

Apbalvošana. Joprojām nesaprotu, kāpēc tika noraidīta izvirzītā Dz. Zariņas kandidatūra. Vai tiešām viņas nesavtīgais darbs (vienreiz mēnesī vairāku gadu garumā) daudzu pagasta ģimeņu atbalstīšanā ar drēbēm ir mazsvarīgāks un mazvērtīgāks par hokeja projektu? (Ir liels rūgtums, jo man jau šis ir otrais atraidījums. Pirms daudziem gadiem biju iesniegusi par pirmo „Klānu vēstis” redaktori Daci Koļesņikovu, kura tik pašai izlēma veica savus pienākumus par dažiem latiem laikā, kad vēl nebija sākusies datorizācija.)

turpinājums no 3. lpp.

Tādēļ gribu ierosināt Ošupes pagasta nolikumu par apbalvojuma piešķiršanu vai noraidījumu pilnveidot ar šādiem papildinājumiem.

1. Palielināt izvērtēšanas komisiju ar 2 cilvēkiem no „tautas” vidus.
2. Paziņot iesniedzējam par apbalvojuma piešķiršanu vai noraidījumu (juridiski neprasa, bet būtu cilvēcīgi...).
3. Informēt vietu, kur var meklēt apbalvoto sarakstu.
4. Skaidru norādījumu, ik pēc cik gadiem var piešķirt apbalvojumu vienam un tam pašam cilvēkam.

Un nobeigumā. Raidījumā „Tiešā runa” dzirdēju kultūras ministres D. Melnbārdes teikto, ka 100 gades svētki nebeidzās, tie turpināsies līdz 2022. gadam. Tādēļ ļoti ceru, ka Ošupes pagastā būs TĀDS pasākums, kurā blakus cienījamai Baibai Stradiņai būs nosaukti un godināti tie cilvēki, kuri piedalījās mūsu pagasta celtniecībā, veidošanā, stiprināšanā, pie-

mēram, Velta Dragūne, Elīna Koļesņikova, Elita Zaube, Marta Joste, Gunta Pedele, Anita Tomiņa, kā arī Stulpīni, Koki, Bērziņi, Baltijas ceļa aktīvistu, barikāžu dalībnieki un vēl, un vēl... līdz 100!

Lielā cieņā pret darītājiem – Anita Pauliņa
Apkopoja Dace Kalniņa
Foto L. Kalniņa

Ko sēsi, to pļausi

Latvijas Republikas proklamēšanas dienai veltītajā svinīgajā sarīkojumā Degumnieku tautas namā atzinības rakstu par ilggadīgu, nesavtīgu devumu Ošupes pagastā saņēma mūsu pagasta iedzīvotāja Baiba Stradiņa.

Personīgi man ar Baibu pirmā saskarsme bija 1969. gadā, kad viņa kā galvenā zootehniķe, mana pirmā priekšniece, pieņēma mani darbā kā kontrolsistēni. Kā priekšnieci viņu varu raksturot – stingra, prasīga, godīga, saprotoša.

Dzīve mūs mētājusi dažādos virzienos – gan šķīrusi, gan no jauna savedusi kopā, bet vienu varu droši apgalvot, ka mēs abas vienmēr esam sapratušās. Esam bijušas kopā gan sērīgos brīžos,

bet tomēr visvairāk jaukos, sirsniņos brīžos.

Nevaru laist garām izdevību – neuzrakstīt par Baibu un tāpēc lūdzu vēlreiz atcerēties senos laikus un patērzēt par šodienu.

Pastāsti īsumā par sevi, savām darba gaitām!

Es dzīvoju Trikātas pagastā, tagadējā Beverīnas novadā. Pirmās skolas gaitas iesāku Trikātas pamatskolā. Tad nāca 1949. gads. Mūsu ģimeni izsūtīja uz Sibīriju – Tomskas apgabalu.

Pēc atgriešanās 1957. gadā no tālās Sibīrijas pabeidzu Valmieras 2. vidusskolu un iestājos Jelgavas Lauksaimniecības akadēmijā zootehnikas fakultātē. Pēc

akadēmijas beigšanas 1964. gadā mani norīkoja darbā uz padomju saimniecību „Aiviekste” par galveno zootehniķi. Šo saimniecību izveidoja apvienojot divus kolhozus – „Padomju zvaigzne” un „Oškalni”. Lai dabūtu diplomu par akadēmijas beigšanu, bija jānostrādā viens gads, tādejādi saņemtu raksturojumu par strādāšanu no rajona. Pirmos saimniecības gadus lopkopējiem bija grūts laiks. Dzīvnieki bija gandrīz katrā mājās kūtī. Ceļu nebija. Pienu veda kannās ar zirgiem uz Zvidzianas un Ošupes pienvārdiem. Govis slauca ar rokām trīs reizes dienā. Zaļbarību slaucējas pļāva ar rokas izkapti un veda ar zirgiem ratos. Pašas baroja, tīrīja aizgaldas. Sienu krāva zār-

dos, lielās kaudzēs. Tad sāka celt fermas. Darba apstākļi uzlabojās. Nāca dažādas jaunas reformas. „Aivieksti” apvienoja ar „Degumniekiem”. Izveidoja Valsts lopkopības izmēģinājuma staciju. Pēc tam pievienoja „Meirāniem”. Galvenā nodarbošanās saimniecībām bija piena un gaļas ražošana.

Esmu strādājusi kā galvenā zootehniķe, zootehniķa vietniece, ciltslietu zootehniķe. Visa uzskaitē bija jāveic ar pildspalvu daudzus dokumentos. Skaitījām ar koka skaitīkļiem. Darba gados esmu strādājuši pie sešiem direktoriem un daudziem speciālistiem. Katru gadu bija beigās visi speciālisti tika aicināti uz rajonu atskaitīties par paveikto darbu, bieži vien saņemot kritiku, nopēlumu, reti kad arī uzslavu.

Vai atceries speciālistu, lopkopēju pasākumus, sacensības?

Ļoti labi atceros. Tie tiešām bija citi laiki, salīdzinot ar šodienu. Bieži tika rīkoti atpūtas vakari pa dažādām nozarēm. Godinājām labākos darītājus. Bija goda plāksnes. Organizēja ekskursijas labākajiem darba darītājiem pa Latviju un arī ārpus uz dažādām PSRS republikām. Atpūtas vakari vienmēr bija ļoti labi apmeklēti. Tika aicināti dažādi mākslinieki. Bagātīgi klāti galdī, danči, dziesmas! Katrā brigādē siena šķūņos vienmēr tika svinēti Jāņi ar dzīvo mūziku, alu, sieru. Patīkami atcerēties.

Savā laikā tika rīkotas slaucēju sacensības, jo katrā brigādē bija vairāki slaucēji. Brauca no rajona galvenā zootehniķe Aira Aizsila un citi zootehniķi.

Atceros, slaucēju sacensības notika Tarenieku fermā. Arī es slaucu govīs un šajās sacensībās piedalījos. Vispirms pareizi bija jāatbild uz teorētiskajiem jautājumiem, par piena ieguvī, lopiem utt. Tad katram bija iedalītas trīs vai piecas govīs, kas jāslauc. Tas viss bija jāizdara ātri, tīri un labi. Pēc tam komisija pārbaudīja, vai nav palikusi kāda piena pile neizslaukta. Un galu galā – es taču tajā reizē dabūju 1. vietu! Tad bija godināšana. Tarenieku fermas kūtsaugša bija attiecīgi saliktas siena balles. Es stāvēju uz trīs siena ballēm, otrā vieta uz divām un trešā uz vienas. Dabūju diplomu un tad labākās slaucējas braucām uz rajonu uz izpriecām un godināšanu. Tas man, Baiba, ienāca prātā. Bet pastāsti tālāk par savu dzīves pavedienu.

Pienāca mans pensijas laiks 1995. gadā. Drīz arī notika saimniecības likvidācija – sākās privatizācija. Izveidoju savu

piemājas saimniecību. Daudzi speciālisti sāka nodarboties ar lopkopību, lauksaimniecību. Daudzi vēlējās uzzināt piena kvalitāti savā saimniecībā un audzēt labas govīs. Tā es sāku sadarboties ar Viļānu mākslīgās apsēklošanas staciju, kurā varēja noteikt piena kvalitāti katrai gotiņai.

Mūsdienās tas viss nonāk Lauksaimniecības datu centrā un ne jau vairs ar pildspalvas palīdzību, bet datorrakstā. Dzīvojam taču Eiropā.

Tavas domas par šodienas zemniekiem.

Mūsu pagastā ir ļoti strādīgi jauni cilvēki. Izveidojuši savās saimniecībās lielus ganāmpulkus. Lopus baro ar pilnvērtīgu barību. Zinoši zemnieki audzē labības laukus. Nebaidās grūtību. Saimnieki ceļ savu kvalifikāciju, apmeklē seminārus, iegūst jaunas zināšanas. Gudri un radoši. Raksta projektus. Bieži dzirdu sakām, nav darba, nav ko darīt! Uzskatu, ka laukos vienmēr ir kāds darbs. Vispirms apkop savu māju, savu pagalmu, iestādi kādu puķi, izaudzē savā dārzā kartupeli, sīpolu. Nečiksti! Esi čakls, palīdzi otram! Diemžēl vairāk ir lūdzēju. Lai kāda iekārta ir pastāvējusi, vienmēr ir bijis jāstrādā. Agrāk uzskatīja, ka strādājam priekš citiem, par to attiecīgi saņēmām algu. Tagad jāstrādā sev. Agrāk visu pateica priekšā, kā un kas jāizdara, un arī tad visu neizdarīja, tagad jādodomā viss pašam.

Varbūt ne visās ģimenēs bērniem tika iedots darba tikums. Diemžēl tas notiek arī mūsdienās, bērni tiek lutināti. Darbs laukos nav viegls, daudz jāstrādā. Tāpēc arī daudzi brauc laimi meklēt uz

pilsētu, uz ārzemēm. Lai gan ārzemēs, mans uzskats, ir vēl grūtāk, vienīgi cita samaksa. Bet ir senču teiciens, ko sēsi, to pļausi, tas attiecas uz jebkuru strādāt grībošu.

Bieži redzu, ka apmeklē mūsu tautas nama rīkotos pasākumus, vai brauc arī citur?

Genšos, jo man tas patīk. Gribas izrauties no mājām, redzēt, kas notiek. Mani tas piecē. Drusku skumdina, ka mēs Ošupē bieži nezinām par pasākumiem tautas namā, lai gan esam centrā palikusi maz iedzīvotāji, bet gribētos zināt. Varbūt ir iespēja izveidot kādu ziņojumu dēli, kaut vai pie veikala, lai zinātu par jaunumiem, pasākumiem. Mūsu pašdarbnieki sniedz ļoti labus priekšnesumus. Skaisti dzied, dejo, rāda teātri.

Gribu paslavēt tevi, Ināra.

Tu biji izcila Pepija, organizēji vakarus un ļoti labi runāji dzeju. Un tagad danco!

Paldies, paldies, Baiba!

Gribu pateikt paldies arī Skaidrītei Trokšai, kura uzaicina mūs, ošupiešus, apmeklēt koncertus, braukt ekskursijās pa mūsu Latviju. Esam jau prāvs pulciņš.

Tuvojas Ziemassvētki. Ko novēli savai ģimenei, citiem cilvēkiem?

Dzīvoju dēla ģimenē. Lai manai ģimenei un arī visiem cilvēkiem laba veselība, mīlestība, darbs, ko mīli, labestība, satiecība!

Un Latvijai?

Dzīvojam brīvā Latvijā un dzīvosim. Lai katram uz galda ir maize! Mīlēsim Latviju, mīlēsim savu zemi! Veidosim to ar gudrām domām, būsim pacietīgi, nebūsim ļauni un skaudīgi, cienīsim viens otru!

Varbūt nobeigsim ar dzeju?

Caur mūsu sirdīm Ziemassvētki rit, Pavisam tuvu Jaunais gads iet, Un tieši šajā laikā par labo vajag paldies sacīt, Un vēlēt laba daudz vēl izdarīt.

Ceru, ka Tev, lasītāj, patika Baibas stāsts un liks arī aizdomāties. Es patiesi esmu lepna, ka mūsu pagastā ir tādi garā spēcīgi, gudri un kārtīgi cilvēki. Šo dzīves tīto kamolu skaitot, man sanāk, ka darbam velītīti 54 gadi. Paldies, Baiba! Lai veselība, dzīvesprieks! Ticēsim brīnumiem, ticēsim sev – tas piepildīsies!

Mani aizrauj kustība un dzīvība

Gribu tev, lasītāj, pastāstīt par aktīvu, radošu un gudru jauniešu mūsu pagastā – **Ralfu Bormani**, kas šogad saņēma arī pagasta apbalvojumu, jo Ralfs pagasta vārdu ir nesis ne tikai novadā, bet valstī un pat ārpus tās.

Kā klājas ģimnāzijā?

Madonas Valsts ģimnāzija nu jau pusotru gadu ir manas otrās mājas. Tā vienmēr asociējas ar disciplīnu un mācībām, bet tai pašā laikā ar neizmēramu vienotību un mērķtiecību. Mācos 11.b – matemātikas un dabaszinātņu novirziena klasē. Dienas paiet nemanot. Mācīšanās šo 11 gadu laikā ir kļuvusi pašsaprotamas, galu galā tas ir mūsu, skolēnu, darbs. Pēc stundām piedalos ārpusstundu aktivitātēs – dziedu korī, spēlēju teātri. Piedalos dažādos konkursos un olimpiādēs, dažreiz palīdzu pasākumu vadīšanā. Semestra nobeigums ir patiesi saspringts laiks, jo tajā ir daudz pārbaudes darbu, taču ļoti mierinošs ir fakts, ka drīz jau atkal uz divām nedēļām mācību grāmatas varēs nolikt augstākā plauktiņā, nekā parasti.

Saki, kādās valstīs esi pabijis?

Joprojām tālākais no Latvijas, kur esmu bijis, ir Francija, kur iespēju aizbraukt ieguvu vēl mācoties sev mīļajā un ar labām atmiņām papildītajā, Degumnieku pamatskolā. Ar klasi gadā reizi mēģinām izrauties no ikdienas rutīnas, aizbraucot kādā garākā ekskursijā. Pagājušajā gadā pabijām Igaunijā, šogad jau esam paspējuši aizkuģot līdz Stokholmai Zviedrijā. Jau plānojam vēl vienu ekskursiju vasarā, kur izmantosim pagājušajā mācību gadā iegūto bezmaksas divu dienu ekskursiju, jo tikām atzīti kā Madonas Valsts ģimnāzijas „superklase”. Vēl esmu pabijis Somijā, Lietuvā, Polijā, Vācijā un Beļģijā.

Pastāsti par saviem lielākajiem panākumiem!

Panākumi var būt dažādi. Manuprāt, par lielāko panākumu, mācoties ģimnāzijā, es uzskatu to, ka esmu veiksmīgi pārgājis no mazas lauku skoliņas uz salīdzinoši lielu pilsētas skolu, tur pierādījis sevi, un to, ka mēs, lauku ļaudis, arī varam paveikt šķietami grūtas lietas, ja vien to gribam. Protams, arī mācību olimpiādēs iegūtos sasniegumus es uzskatu par ļoti nozīmīgiem. Ar tiem var saprast kuras lietas man padodas un kurām, iespējams, jāvelta vairāk laika. Domājot par olimpiādēm, uzreiz prātā iekrīt vēstures olimpiādes sasniegumi 9. klasē. Par to es aizvien vēlos pateikties vislabākajai vēstures skolotājai Janīnai Liepiņai par in-

tereses radīšanu šajā priekšmetā. Pagājušajā gadā Eiropas Savienības Dabaszinātņu olimpiādes atlasē ieguvu atzinību. Šogad jau piedalījos bioloģijas olimpiādē un nesenu uzzināju, ka esmu uzaicināts piedalīties trešajā – Valsts mēroga posmā Rīgā.

Kāds ir tavs veiksmes kods – 90% darba un 10% talanta, vai kā savādāk?

Jā, darbs pilnīgi noteikti ir liela daļa no sasniegumiem, taču tikpat lielu lomu spēlē arī mērķtiecība un vēlētās kaut ko sasniegt un izdarīt, to es uzskatu par pamatu savas dzīves veidošanai kopumā, un bez pamata diez cik labu māju uzcelt nevar. Galvenais ir nenobīties un neskatīties atpakaļ. Riskēt. Ja gadās paklupt, apdomājos, ko daru nepareizi, pieceļos un eju tālāk, iespējams, pa sarežģītāku ceļu.

Tavi hobiji?

Brīvo laiku pavadu dažādi. Man īpaši tuvs ģimnāzijā pavadītājā laikā ir kļuvis tās jauktais koris, kurā dziedam tautas mīļākās un vērtīgākās dziesmas, pa reizei izpildām arī kādu interesantāku, modernāku kompozīciju. Gatavojamies dažādiem pasākumiem, piemēram, pēdējā laikā lielākais bija Latvijas populārās mūzikas dižkoncerts „Latvijas Gadsimts” Arēnā Rīgā, kas arī tika translēts televīzijā. Ap-

meklēju MBJC teātra pulciņu, kur izspēlējam dažādus radošos darbus. Šogad, diemžēl, laika trūkuma dēļ bija jāatsakās no tautiskajām dejām, kurās esmu dejojis jau kopš 1. klasītes, taču tās vienmēr paliks sirdij tuvas. Reizi mēnesī braucu arī uz jauno Ģeogrāfu skolu Valmierā, kur iegūstu ļoti labus rezultātus.

Kur tu sevi redzi nākotnē – laukos vai pilsētā?

Pagaidām uz šo jautājumu pilnīgu atbildi nezinu, jo pašam vēl īstas pārlicības par nākotnes plāniem nav. Kamēr iegūšu attiecīgu izglītību, noteikti manas dienas paies pilsētā, un tad jau redzēs. Tas, vai es atgriezīšos laukos, ir atkarīgs no daudz kā, tāpēc nākotni paredzēt nevar. Esmu sapratis, ka lauku darbi man nav tie paši mīļākie, tāpēc pagaidām jau domas vairāk tiecas uz pilsētas pusi, jo mani aizrauj tur pastāvīgi esošā dzīvība un kustība, taču zinu, ka bieži vien atbraukšu pie dabas un miera uz laukiem.

Svinīgajā pasākumā nerunāji, zinu, ka tev ir ko teikt. Lūdzu!

Jā, ko teikt man ir daudz, tāpēc mēģināšu to saīsināt. Pārceļoties no Valmieras, kur dzīvojām, uz šo mazo lauku miestīņu netālu no Lubāna ezera, man nebija ne mazākās nojausmas, kā šī vieta izmainīs mani. Tiku uzņemts Degumnieku pamatskolas saimē ar mīlestību un iepriekš skolā nepieredzētu uzmanību. Mazās lauku skoliņas, atšķirībā no lielajām, ir īpašas ar to, ka katrs tiek apčubināts un „uzstutēts” uz kājām, pie katra tiek pieiets un paskaidrots, katrā tiek pamanīts tas īpašais, labākais. Ja es piektajā klasē nebūtu atnācis uz Degumnieku pamatskolu, es noteikti nebūtu sasniedzis to, ar ko tagad varu lepoties. Milzīgs paldies Degumnieku pamatskolai, direktorei Dairīgai Rubenei, bijušajai klases audzinātājai Zītai Justei, kas vienmēr deva vislabākos padomus un vistrakākās, bet galu galā labākās idejas. Paldies visiem maniem lielākajiem balstiem – maniem vecākiem, radiem un vislabākajiem draugiem, kādus var vēlēties. Paldies tiem, kas par mani rakstīja un nominēja mani šai balvai, kas man ir devusi vēl papildus motivāciju un gribasspēku. Paldies visiem, kas mani apsveica Valsts svētku pasākumā. Lai arī kur dzīves ceļi mani aizvedīs, Ošupes pagasts man vienmēr paliks prātā kā mājas, ģimene un vieta, kur uzaugu.

Te nu vairs nav daudz ko piebilst. Ralf, lai piepildās tavi sapņi, un Ošupes pagasts lepojas ar tevi!

Dace Kalniņa

Spēks dzīvot ir ticībā

Esam nosvinējuši simtgades svētkus mūsu Latvijā, gribētos teikt, ka valstī ar plašu vērienu. Daudzi pagasta iedzīvotāji bijuši klāt arī Daugavmalas grandiozajā uguņošanā, kurš izmaksāja, mums lauku cilvēkiem šķiet veselu bagātību. Te neviļus katram iezagās doma, ka varbūt šo vienkārši gaisā izšauto naudu mēs varējām ziedot, piemēram, slimiem bērniņiem, veciem cilvēkiem, kas šo valstī cēla. Notika, kā augsti kungi lēma, un salūts jau ir prieks, un prieku vajag mums visiem.

Kā jau katru gadu, arī mūsu pagastā tika nominēti iedzīvotāji, kuri patiesi nopelnījuši atzinību un pateicību par savu ieguldīto darbu. Ne jau visi iedzīvotāji ieradās uz svinīgo pagasta koncertu, tāpēc gribu tevi, lasītāj, iepazīstināt ar kādu no šī gada nominantiem tuvāk, lai atbildētu uz visiem maniem ko un kāpēc. Varbūt kādam liksies jocīgi, kāpēc interviju lūdzu mūsu avīzes redaktorei **Dacei Kalniņai**, bet kāpēc ne?

Izrādās, ka mūsu avīzītē viņa nemaz nav intervēta, bet kopā ar jauniešiem viņa ir atklājusi pavisam ko jaunu un nebijušu mūsu pagastā. Šogad Dace saņēma Ošupes pagasta atzinību par aktīvu darbību multifunkcionālā centra „13. km” attīstībā.

Pastāsti par sevi, savu bērniņu.

Bērniņa pagāja Indrānos, kaut gan dzimusi un savus pirmos divus dzīves gadus dzīvoja te, Ošupes pagastā. Taču visa mana bērniņa, ko atceros, ir Indrānos. Domāju, ka tādēļ, ka biju viena, jo man nav ne brāļu ne māsu, iemācījies sapņot un fantazēt, ko daru arī šobrīd. Un vēl bija sagādājies tā, ka tuvākā apkārtnē man nebija nevienas draudzenes, tikai kaimiņu puiši, ar kuriem labi satiku. Un tad nu kariņa spēlēšana, kāpšana kokos un maksšķerēšana kļuva arī par manu nodarbi. Atceros – kādā reizē, ejot kājām no skolas Lubānā, sadomājām pagatavot goda vārtus, jo sarunā ar ceļa biedriem uzzinājām, ka precas pāris no mūsu pusēs. Tajā laikā, man šķiet mācījos trešajā klasē, mani ceļabiedri ceturtajā. Neko ļaunu nedomādami, nolēmām taisīt goda vārtus, kaut īsti neviens nezina, cikās kāzas un kas tajos goda vārtos jādara. Man somā bija dzija, to bagātīgi pārstiepām pār ceļu Lubāna – Dzelzava, appušķojām ar puķītēm. Un tad brauca nevis kāzinieki, bet mocis, kas lielā ātrumā sarāva mūsu goda vārtus. Transportlīdzeklis apstājās, un pasažieri kāpa nost, sapratām, ka labi nebūs, skriešus, kur nu kurais laidāmies mežā iekšā. Man palai-

mējās labi noslēpties, bet kaimiņu puiši bija noķerti un dabūja bārienu. Došanās no skolas bija ļoti jautra padarīšana, kas parasti ievilkās trīs stundas. Izgājām ap diviem, bet mājās bijām ap pieciem. Pa ceļam izložņājām ierakumus (vismaz tā mums šķita, ka tās bedres mežā ir ierakumi), veco skuju cehu. Tas viss šķita tik interesanti.

Vēl tādā spilgtā atmiņā ir tas, kā es četru vai piecu gadu vecumā aizmuku no bērnudārza. Grupiņā bijām ļoti daudz, kā jau tajos laikos par bērnu trūkumu nevarēja sūdzēties. Protams, uzvedāmies skaļi. Un tad audzinātāja paziņoja, ja mēs turpināsim tik skaļi uzvesties, mūs visus aizvedīs uz pagrabu pie žurkām. Kā jau minēju, ar iztēli man vienmēr bijis ļoti labi. Un es iedomājos, kā es stāvēšu aukstā, melnā pagrabā un man apkārt būs bars ar žurkām. Mani dārziņa biedri turpināja būt skaļi, un es neapšaubāmi ticēju, ka kuru katru brīdi mūs vedīs uz pagrabu. Nolēmu rīkoties. Izgāju garderobē, sāku ģērbties, dzirdēju soļus, ielīdu skapī, audzinātāja vai kas cits man pagāja garām, un es ātri metos pa durvīm laukā. Ārā izskrējusi, protams, nobijos, jo bija tumšs un sniga sniegs, bet žurkas un pagrabs mani biedēja vairāk, tādēļ drosmiģi devos pie mammas, kas strādāja Lubānā, tagadējā Parka veikalā. Protams, ieraugot mani, viņa palika bāla. Paldies Dievam, ka viss beidzās laimīgi. Bet, redzot šo audzinātāju, vēl tagad ir jocīgas sajūtas. Tādēļ, strādājot ar bērniem pirmsskolā, es ļoti piedomāju, ko saku.

Pastāsti par skolas gaitām, kur ieguvi profesiju?

Skolā mācījos Lubānā līdz deviņtajai klasei, bet vidusskolu pabeidzu Madonā. Vēl skola man saistās ar lielu slodzi, kādu laiku apmeklēju mākslas skolu, kas nozīmēja – septiņos no rīta būt Indrānu pieturā, lai dotos uz skolu un atpakaļ atgriezos pus astoņos vakarā. Dejoju tautiskās dejas, dziedāju korī, tad, šķiet, es pārdegu un astotajā klasē metu tam mieru. Tam par iemeslu bija arī vakara autobusa atcelšana, kas tad mums lauku bērniem liedza apmeklēt interešu pulciņus. Arī tagad bērniem ir liela slodze skolā, ja viņi vēlas darīt vairāk, kā skolas programma paredz. Redzu to arī jauniešu centra bērnos, bet pozitīvais ir tas, ka tā viņi pierod pie grūtībām, iemācās tam pārkāpt pāri. Nereti, kas uzņemas daudzus darbus skolā, arī dzīvē tiek tālāk.

Augstskolā Daugavpilī iestājos neklātienē un paralēli sāku arī strādāt pirmsskolā. Ja tagad kāds saka, ka nevar mācīties, jo nav naudas, iespēju, tad tās ir tīrās mulķības. Augstskolu pabeidzu neņemot kredītu, pirmo iemaksu nopelnīju lasot ogas, vēlāk atliku no algas. Reizēm lekcijas apmeklējām kopā ar Lindu, kurai bija tikai daži mēneši. Lai tiktu uz augstskolu, reizēm cēlos jau piecos no rīta. Viegli jau nebija, bet viss tas noteikti ir iespējams. Tikai jābūt mērķim un vēlmei to sasniegt.

Kā nonāci Degumniekos?

Strādāju Meirānu skolā, tad Ineta Strode uzrunāja, ka Degumniekos vajadzīga pirmsskolas skolotāja. Piekritu, jo uz Degumniekiem bija ērtāka satiksme. Lai gan bija brīži, kad gribējās aiziet, tomēr paliku. Kad atnācu uz Degumniekiem, man bija liels pārsteigums skaitās pirmās skolas dienas. Līdz tam 1. septembris man asociējās ar direktora runu un pirmklasnieku svinīgu ievēšanu, te viss bija citādāk. Arī kolektīvs draudzīgs. Tā arī te paliku.

Kā radās doma par multifunkcionālā centra „13. km” izveidi?

Ideja par doma pieder meitai Lindai. Viņa darbojās Madonas novada jauniešu domē, iepazīnās ar aktīviem jauniešiem, kas iedvesmoja viņu. Tad sekoja saruna ar pārvaldes vadītāju Aigaru un viņš pilnībā atbalstīja šo ideju. Jau labu laiku novadā virmoja ideja, ka jauniešu centram jābūt katrā pagastā, bet veidot jauniešu centru bez jauniešu iniciatīvas īsti nebija pareizi. Tādēļ saprotot, ka šī iniciatīva ir,

mums tika dota zaļā gaisma un telpas, kuras bija tādas, kādas tās atstāja saimniecības sabrukuma laikā. Vasarā piedalījāties Maxima rīkotajā konkursā „maksimalisti” ar savu jauniešu centra ideju, šeit uzvarētāju noskaidroja balsojot, diemžēl, finansējumu neieguvām, bet „Cemex iespēju fonda” projektu konkursā finansējumu ieguvām un tas arī bija starts mūsu „13. km”. Kad centram bija jāsāk strādāt, Aigars uzrunāja mani, lai organizēju centra aktivitātes.

Kas bija tie, kas pirmie piedalījās aktivitātēs?

Sākām ar telpu remontu, zinu, ka visus neuzrunājām personīgi, bet caur sociālajiem tīkliem aicinājām palīgus uz krāsošanu. Atnāca apmēram astoņi, ciīgi strādājām un 28. decembrī centriņu atvērām. Lai arī tik daudz kā nebija, piemēram, siltuma, ūdens, savu darbību uzsākām. Uz atklāšanu atnāca daudz interesentu, un pamatā viņi visi arī turpina nākt un darboties „13. km”. Tagad centriņā tiek vilkts siltums un liekas pat neticami, kā mēs izturējām 2018. gada ziemu. Ja tik ir vēlme un degsme, tad var!

Kāpēc nosaukums 13. km?

Sanācām uz centriņa atklāšanu, tajā pašā dienā katrs apmeklētājs uzrakstīja vienu nosaukumu, kas, viņaprāt, varētu būt mūsu centriņam. Izvirzījām trīs labākos: „13. km”, „yes” un „zigzags” uz balsošanu. Uzvarēja „13. km”, tas simbolizē arī mūsu atrašanās vietu: no Barkavas un Lubānas līdz mums ir 13. km. Pagaidām 13 mums nes veiksmi.

Kādus projektus esi iesniegusi, cik no tiem apstiprināti un kādus rakstī?

(Smejas). Vai, Ināra, tad jau man jāsāk domāt, neesmu pati saskaitījusi. Par projektiem aktīvi esam rakstījuši arī „Klānu vēstis”. Droši zinu, ka neapstiprināja vienu „Otras elpas” izsludinātajā konkursā, kur rakstījām, ka gribam pirkt virtuvi. Tad nesanāca, bet, kā redzi, virtuve mums ir, ieguvām rakstot „Cemex iespēju fondam”, kur jau otro reizi ieguvām finansējumu. Bet apstiprināti... (domās skaita) ieskaitot veselības projektus, ir seši (divi Cemex iespēju fonda, Veselības dienas Ošupes pagastā, Veselības nometne Ošupes pagastā, LAD „Pūralāde” kopā ar biedrību „Kontaktlīdzda” un Latvijas Valsts meži un Valsts Kultūrkapitāla projekts par kokļu meistardarbnīcu). Nupat, dažas dienas pēc valsts svētkiem, apstiprinājumu guvām vēl vienam. Jaunieši no februāra līdz jūnijam varēs piedalīties dažādās aktivitātēs, tikties ar speciālistiem un pat JRT aktieriem, bet par to citreiz, vēl noris darbs pie šī projekta. Bet tas, kas mani priecē, to kopā ar mani rakstīja paši jaunieši. Vēl rit darbs pie viena projekta izstrādes. Vispār man nepatīk kaut

ko stāstīt iepriekš, parasti cenšos strādāt un īpaši nevienam neklāstīt par iecerēm, patīk paziņot labās ziņas, ka mums būs tas un tas.

Kāds atbalsts tiek sniegts no pagasta puses un iedzīvotājiem?

Vai, cik mums ir jauks pagasts! Esmu lutināta ar uzmundrinājuma vārdiem un dažāda veida palīdzēšanu no cilvēku puses. Vai atceries, kā sākumā skrēju pie tevis pēc ūdens un slotas?

Atceros, atceros!

Cilvēki man ir nesuši traukus, ziedotas mēbeles, spēles. Es izvairīšos teikt paldies šajā intervijā kādam konkrētam cilvēkam, jo labvēļu mums tiešām ir daudz.

Pagasta pārvalde noteikti mums palīdz daudz. Ir projekti, kam vajadzīgs līdzfinansējums, to mums iedod pārvalde. Nupat norisinās darbi pie apkures un jauniešu logiem. Novembra beigās grāmatvede bija saskaitījusi visus mūsu tēriņus, parēķināju iegūto finansējumu no visiem mūsu projektiem kopā un ar prieku secināju, ka tie ir līdzvērtīgi izdevumiem. Tas ļoti priecē, jo negribas jau tikai ņemt, gribas jau arī dot.

Kā tu izdomā un plāno aktivitātes centriņā, kas dod iedvesmu?

Bez šaubām tie ir mani centriņa apmeklētāji! Tikko skatījāties šausmu filmu. Es personīgi nevaru ciest šī žanra filmas, bet ja publika prasa (smejamies abas). Viss jau beidzās laimīgi, un pat es ar vienu aci paskatījos. Tagad ļoti darbojamies ar ēst gatavošanu un šūšanu.

Šūšanu?

Jā, jā! Un šuj ne tikai meitenes, bet arī puisi. Tiesa, ar roku mēs to nedarām, bet gan ar šujmašīnu. Arī šo lietu iegādājām „Cemex iespēju fonda” projekta ietvaros. Tikko šuvām dekoros Ziemassvētkiem, vēl padomā ir auduma salvetes, priekšauti.

Vai jaunieši arī „pamet” kādu ideju?

Tā arī ir! Piemēram, viņi bija tie, kas man teica: „Vajag virtuvi!”. Vēl bija vēlme par ģitāram, piedodiet, vēl nav bijis projekts, kur to mēģināt iegūt, bet mums ir kokles un bungas kā alternatīva. Un jauniešiem tās patīk.

Vai bijuši kādi kuriozi?

Vispār pa kādam kuriozam sanāk vai ik dienu, jo jaunieši ir optimistiski. Viens palicis prātā spilgti, tikko bijām sākuši pirkt virtuvi, iekārtas un šujmašīnu. Stāstu savējiem, ka vakar biju Rīgā, atvedu šujmašīnu, mums tāda labāka par 150 eiro. Uzreiz izbrīnīts jautājums no puīša puses: „Šujmašīna par 150 eiro?! Tur jau normāls teļlūks (televizors) sanāk!” Nu, re, atkal viena „ceļazīme” man – televizors, varbūt kādreiz tiksīm arī pie tāda...

Tavi nākotnes plāni?

Kā jau teicu, par plāniem skaļi nerunāju, varbūt esmu mazliet mānīcīga. (Smejas). Bet ja tā nenopietni, tad viena lieta man prātā iesēdās. Šogad 16. novembra koncertā palīdzēju bērnu deju kolektīviem aktiertelpā ar pieskatīšanu. Bet mēģinājumu procesā bērni kā uzburti gribēja pievilkties, pakaraties pie telpā esošā stieņa, kas, protams, nav domāts sportam, bet gan tēru glabāšanai. Sākumā biju mazliet pikta, nu ko var tur rāpties visu laiku! Un tie „sportisti” nebija tikai puīši, bet arī meitenes. Un tad es sapratu, ka Degumniekos taču nemaz nav stieņu, kur viņiem pievilkties, vingrot. Tad nu, ja vien radīsies tāda izdevība, mēģināsim tikt pie stieņiem vai āra trenāžieriem. Tad jau redzēs.

Un ja par plāniem plašāk, tad noteikti gribētu līdz galam „novest” ideju, ka „13. km” ir multifunkcionāls centrs visām paudzēm. Pašlaik notiek darbs pie vēl trīs telpu remonta, lai ikviens, kas vēlas, atrastu sev nodarbi un gūtu pozitīvas emocijas. Janvārī centriņā ieradīsies stelles, notiks keramikas nodarbības, tad nu iespēju klāsts mums paplašināsies.

Kas ir laime?

Laime ir tad, kad visi tavi mīļie ir veseli ar prieka dzirksti acīs, un ir maizīte, ko ēst.

Kas ir ticība?

Tā nu gan katram ir sava. Viens tic sev, viens Dievam, cits varbūt politikai. Bet vispār ticība ir spēks dzīvot.

Kas ir cerība?

Šis gan grūts jautājums... Ātrumā gribas teikt, ka cerība ir ticības priekšvēstnešs. Tā sajūta katram jau ir sava.

Kas ir prieks?

Prieks ir viltņiņš un visbiežāk tas slēpjas sīkās lietās.

Ko novēli sev Ziemassvētkos?

Izturību. Vēl, lai visas lolotās idejas un darbi realizējas un ar tiem varu priecēties arī citus.

Ko teiksi saviem mīļajiem, ko līdzcivēkiem uz visas zemeslodes?

Atrast prieku katrā dzīves situācijā! Līdzīgi kā Polianna, E. Porter's grāmatas varone, it visā saskatīja labo, piemēram, kad viņai pārpratuma dēļ Ziemassvētkos lelles vietā uzdāvināja krukus, viņa ļoti priecējās, jo tie viņai nebija vajadzīgi, viņa taču bija pilnīgi vesela meitene. Es novēlu tādu prieku katram no planētas iedzīvotājiem, tad arī būs mazāk strīdu un ienaida pie mums!

Gribu vēl novēlēt, lai nekad nepietrūkst ideju, labu domu, lai centriņā aug lielāks interesentu pulciņš, lai veiksmie vienmēr blakus! Protams, arī prieks, laime, cerība, ticība!

Ināra Baltā

FOTO – A. Jace (foto no personīgā arhīva)

Kabata

Oktobra 2.puse-decembris 2018(23)

Labdien, lasītāj!

Kalendārs kļuvis vecs....Darba burtnīcas jau gandrīz pusēs...Skan Ziemassvētku dziesmas.....Tuvojas pirmā semestra beigas.

Šajā laikā esam cītīgi mācījušies gan stundās, gan dažādu izglītojošu pasākumu ietvaros.

Projekta "Skolas soma" ciklā mums ir notikušas dažādas aktivitātes. Skolā viesojās mobilais planetārijs, kas dāvāja iespēju ielūkoties visumā. Uzzinājām daudz interesanta par planētām, zvaigznēm un cilvēkiem, kas tās pēta. Bijām Madonā uz 2018.gadā izdoto latviešu spēlfilmu "Bille". Lai arī filma bija ar diezgan smeldzīgu sižetu, bērni to skatījās ar interesi un atzina par vērtīgu esam. 7.decembrī visi skolas skolēni un skotāji ceļoja uz kaimiņpagastu, lai Barkavas pamatskolā baudītu koncertlekciju "Adventa noskaņās" kopā ar Manguļu ģimenei.

Svinīgi aizvadījām divdesmitos Skolas Karoga svētkus, nodevām klašu solījumus un uzklausiņām mūsu skolas absolventes Zita Zondare- Vitoliņa atmiņas par skolas karoga tapšanu. Pasākums noslēdzās ar svētku kūkas baudīšanu.

Mūsu skolā jau trešo gadu visas klases piedalās ierindas skatē, kuru vērtē kompetenta žūrija. 1.-4.klašu grupā 1.vieta 3./4.klasei, 5.-6.kl.ašu grupā 1. vieta 6.klasei, 7.-9.klašu grupā 1.vieta 7./8.klasei. Labākie komandieri Jēkabs Šķēls (1.kl.), Nadīna Eimija Nagle (6.kl.).

Latvijas vēsturi, dabu, sadzīvi un vērtības izdziedājām, iedejojām un izrunājām koncertā "Skolas sola stāsts". Aizvadīta arī ikgadējā pirmklasnieku pieņemšana pie skolas vadības. Iedegta pirmā un otrā adventa svece ...

Ir atkal laiks,

Kad sveces ienāk mājā-

Ar Adventi tā pirmā, otrā, trešā, ceturtā....

Adventa laiku sagaidot, izvērtē sevi un akcentē labestību! Kopā ar klasesbiedriem paveic Labo darbu:

apciemo kādu pagasta sirmgalvi, cilvēks, kas savu darba mūžu veltījis pagasta labklājībai, un varbūt vēl šodien strādā kopā ar saviem bērniem, bet varbūt jūtas vientuļš, tāpēc iepriecini. Katrai klasei jāapciemo kaut viens sirmgalvis!

LAI SKAISTS IKVIENAM ŠIS LAIKS!

Redaktore Sintija Šķēle

17. decembrī plkst. 10:00

"Labais darbs- atcerēties un pasacīt paldies!"

Baltais rīts

Pateicības svētki

Degumnieku pamatskolā

21.decembrī plkst. 19:00

Skolas Ziemassvētku sarīkojums

"Vērtības kā laimes pakavs"

Programmā:

Svinīgā atklāšana.

1.-9.KL. SKOLĒNU IZRĀDE "Maija un Paija"

Ziemassvētku veciņa sagaidīšana.

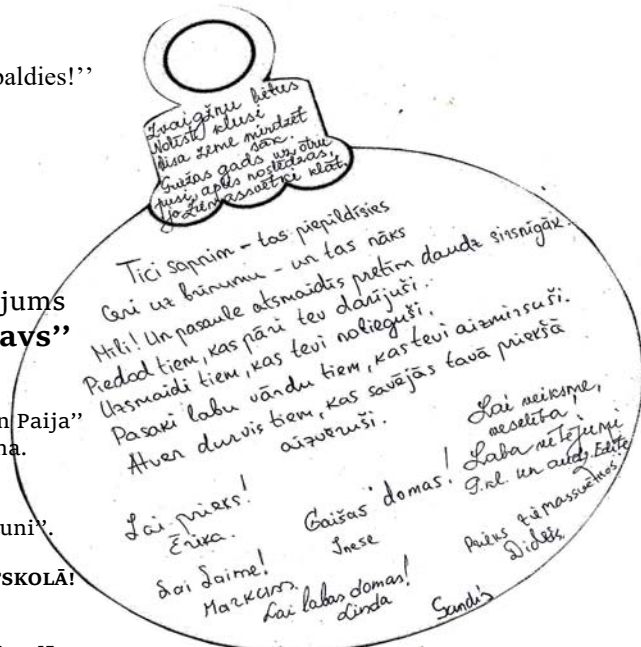
Polonēze.

Vakariņas "pie Skaidrītes"

Ballē spēlēs muzikanti "Kamēr jauni".

LAI PNĪ GAIDĪTI DEGUMNIEKU PAMATSKOLĀ!

Par transportu sazinies ar skolas ļaudīm.

Jauni draugi

Jauni draugi, jaunas emocijas un klāt jaunas prasmes. Cik sen bij tas laiks, kad rakstījām vēstules uz papīra. Vārdos ielikām sajūtas, personīgās domas. Kāpēc mācīties rakstīt vēstuli stundā, kur šīs prasmes pielietot dzīvē? Tieši tāpēc skolas skolēni ir iesaistījušies „penpal” projektā. Kas ir „penpal”? Tā ir sarakste papīra formātā. 6., 7., 8. klases skolēniem. Projekts turpinās jau otro gadu, bet 3., 4., 5. klases skolēni tajā iesaistījās šogad. Pirmās vēstules no Turcijas draugiem jau saņemtas un atbildes nosūtītas. Šādā veidā skolēni nostiprina prasmes, kas iegūtas stundā. Sākam jauno kompetenču izglītību, jēgpilnu mācīšanos.

Lai mums veicas!

Svešvalodu skolotāja
I. Kiukucāne

Degumnieku pamatskolā 2018./2019.m.g. tiek realizēts projekts "Veselības veicināšanas un slimību profilakses pasākumu īstenošana Madonas novada iedzīvotājiem" (9.2.42/16/I/092)
Skolēniem projekta ietvaros ir iespēja darboties kopā ar fizioterapeitu, uztura speciālistu, psihoterapeitu- psihologu, kā arī ieklausīties sportistu un pirtnieku veiksmes stāstos.

Planetārija iekšpusē (foto I.Strode)

Klātienē pieredzētais paliek atmiņā

Jau iepriekšējā avīzē rakstījām, ka mūsu skolā tiek realizēta iniciatīva "Latvijas skolas soma", kas ir lielākā valsts simtgades dāvana vairāk nekā 200 000 Latvijas bērniem un jauniešiem. Sākot ar 2018. gada septembri, tās ietvaros ikvienam mūsu valsts skolēnam tiks nodrošināta iespēja izziņāt un klātienē pieredzēt Latvijas kultūras un dabas vērtības, iepazīt dažādos laikos Latvijā radītās inovācijas un uzņēmējdarbības veiksmes stāstus. Šīs programmas ietvaros mūsu skolas skolēniem bija dotas trīs iespējas bagātināt savu pieredzi, iztēli un zināšanas.

30. oktobrī mūsu pamatskolas skolēni un skolotāji brauca uz Madonas kinoteātri "Vidzeme", lai skatītos 2018.gadā izdoto latviešu spēlfilmu "Bille" pēc Vizmas Belševicas tādas pat grāmatas nosaukuma motīva. Filmā risinās 20. gadsimta 30. gadu beigās. Bille lē, kur bagātie dzīvo savās ielās, bet

— citās ielās. Lai arī ar nabadzību Bille ir spējīga sadzīvot, viņai pietrūkst mātes lestības. Tuvinieki Billei bieži mēdz atgādināt, ka viņa ir neaptēsta un nekas prāno viņas neiznāks. Līdz ar to Billei rodas sapnis sevi pierādīt un tikt galā ar mazvērtību. Pēc filmas noskatīšanās skolēni atzina, ka filma šķitusi pamācoša, uz pārdomām vedinoša. Bija žēl meitenes Billes, negribētos sevi viņas vietā.

2. novembrī mūsu skolas aktu zālē tika piepūsts gandrīz 3 metrus augsts un piecus metrus plats kupols – planetārijs. Tas, tur rādītajām filmām piešķir telpiskuma sajūtu, radot 3D efektu. Planetārija ideja – radīt skolēnos interesi par astronomiju, bioloģiju un dabas zinātnēm. Redzējām kosmosu mūsdienu formātā. Bijām sajūsmā!

7. decembrī ceļojām uz Barkavas pamatskolu, lai piedalītos un koncertlekcijā "Adventes noskaņās" kopā ar Manguļu ģimeni no Ogres. Muzikāli priekšnesumi: glāžu mūzika, pēdu klavieru melodijas, operas fragmenta baudišana, jodelēšanas demonstrējums un Manguļu ģimenes sakomponētu dziesmu koncerts. Bērniem bija iespēja pašiem pamēģināt vai glāzes ar ūdeni tiešām skan. Tāpat kāds no klātesošajiem drikstēja kopā ar māksliniekiem uzspēlēt pēdu klavieres.

Paldies, skolotājiem par mums doto iespēju klātienē pieredzēt, sadzirdēt, saklausīt, izziņāt un mācīties.

Elfa Bormane

Filmā sīzets nodzīvo pasaulē nabadzīgie mītiņš

Baltu sniega kamoliņi
Sītam jūms ar būruņiņi.
Sītkos atsīķētiņāt rīķu –
Pīlks tas mīķu sīķēciņiķi!

Laiņīķu, dzīvsīķīķiķu, enerģīķiķu,
veselīķu, radoģiķu, mīķu un smaidoģiķu
Jauno gadu!

3./4. klases kolektīvs

Tas ir mazākais, ko mēs varam darīt, lai pateiktos

Šogad mūsu skolas Karoga svētkiem - 20. Svētkos mūsu goda viesis bija skolas absolvente, skolas Karoga svētku pirmsākumu līdzdalībniece Zīta Zondare-Vītoliņa, kura ar savu stāstījumu par tā laika skolas dzīvi, par skolas karoga tapšanu, par savas dzīves modeli aizrāva mūs visus.

Karoga svētku pirmsākumi.
Pie karoga no kreisās Lilita Mežule, Vieturs Arklons,
Zīta Zondare

Lūdzu, dalies atmiņās, kā toreiz, pirms 20 gadiem, radās ideja, tapa skices un realizējās doma par Skolas Karogu?

Ja man jāsaka godīgi, tad neko daudz es neatceros, jo ir pagājis ļoti ilgs laiks, bet tas laikam

aizsākās ar "Liepsalām" un pulkveža O.Kalpaka brāļameitu Āriju Kalpaks-Grundmani. Kā radās karogs? Atmiņā ir palicis tas, ka skolotājs Māris Šķēls mums zīmēšanas stundā bija devis tādu uzdevumu- uzzīmēt iespējamo skolas karoga skici. Es gan neatceros, kura skolēna ideja tika ņemta par pamatu šim karogam. Vai nu tās bija vairāku skolēnu idejas apvienotas vienā, vai arī pats skolotājs Māris to bija izdomājis, bet tajā laikā karogs kļuva tāds, kāds tas ir tagad.

Skolas Karoga svētki tika ieviesti kā tradīcija un turpinās jau divus gadus. Lūdzu, pastāsti kā jūs godinājat skolas Karogu?

Ja nemaldos, tad mums karoga godināšana bija mazliet savādāka. Lai gan mums arī vienmēr bija goda viesi, proti, Ārija Kalpaks-Grundmane, abas Veltas tantes (Kalniņa un Dragūne), pagasta priekšsēdētājs un kāds no Nacionālajiem bruņotajiem spēkiem. Visspilgtāk atmiņā ir palikušas Veltas tantes ar saviem cienastiem: svaigi ceptu maizīti un āboliem, kas dažiem skolēniem pašiem bija jāsalasa Veltas tantes dārzā.

Cik atceros, tad parasti katrai klasei bija jāsatavojas priekšnesums, kas parasti bija saistīts ar dziedāšanu, zvērests, manuprāt, tika ieviests mazliet vēlāk, bet mūsu klase bieži vien kaut ko sastrādāja, jo parasti tas viss

Ar skolas karogu pie Brīvības pieminekļa

beidzās ar histēriskām smieklu lēkmēm priekšnesuma laikā. Mūs sasmīdināt varēja jebkas: rūcošs vēders, ne tā izdziedāta nois, klepus vai kāds cits sīkums. Jāsaka, ka pēc tam bija ļoti liels kauns, „kā saka, izlietu ūdeni jau nesasmelsi, bet toties ir ko atcerēties.

Kādus skolas pasākumus Tu atceries visspilgtāk?

Tie droši vien bija Karoga svētki, protams, arī Popiela, lielā Ziemassvētku egļe un ar sportu saistīti pasākumi.

Vai skolas laikā bija arī jāstrādā?

Viss atkarīgs no tā, ko mēs saucam par strādāšanu, bet mums bija jāveic savas klases uzkopšanas darbi. Katru nedēļu bija cits dežurants, kurš rūpējās par to, lai klase vienmēr būtu tīra un sakārtota. Kā arī katrai klasei bija iedalīta kāda teritorija skolas apkārtnē, kura bija jāsakopj.

Ko Tu ieguvī mācoties Degumnieku pamatskolā? Kā tas noder "lielajā dzīvē"?

Visvairāk laikam to patriotiskuma sajūtu par vietu, no kurienes es nāku, par skolu un valsti kopumā.

Skola man ir devusi vislielāko pamatu latviešu valodā un matemātikā. Man nekad nav bijušas problēmas ar pieturzīmju lietošanu un teikumu uzbūvi, kas, rakstot kursa darbus un bakalaura darbus, ir ārkārtīgi svarīgi. Es joprojām visās mūsdienu sarakstēs (Whatsapp, Messenger, Instagram utt.) lietoju pieturzīmes un nespēju neko uzrakstīt bez tām. Pēc tā es arī vērtēju citus cilvēkus. Reizēm šķiet, ka tas jau kļūst mazliet slimīgi, bet tik ļoti man tas ir ieaudzināts, ka es nespēju savādāk. Arī ar matemātiku saistīti priekšmeti droši vien bez kārtīga pamata man tik viegli nepadotos. Par to man jāsaka liels paldies skolotājai Loginai un skolotājai Jermacānei.

Kāda Tev šķiet skolas dzīve mūsdienās? Kādi ir skolēni? Kādi ir skolotāji?

Mūsdienās ir daudz vairāk iespēju nekā tas bija tad, kad mēs mācījāmies. Mēs tikai varējām sapņot par tādu sporta zāli kā tagad. Mums nebija mūzikas instrumentu, ko varētu mācīties. Nebija arī tik daudz dažādu pulciņu. Ja mēs kaut ko gribējām trenēties vai vēl paralēli mācīties, tad vecākiem vajadzēja mūs vest uz Madonu, jo te nebija tādu iespēju. Lai gan tagad arī ir līdzīgi, bet mūsdienās jau visiem ir savas automašīnas. Mums tās bija retajam, tādēļ tas viss nebija tik vienkārši.

Man šķiet, skolās tagad ir pārāk daudz visatļautības, skolās nav tās stingrības, kas bērnos māca cieņpilnu disciplīnu. Bērni, manuprāt, ir nežēlīgāki un mazāk ieinteresēti par dažādām lietām, jo visu ir pārņēmis internets, dažādi "gadžeti" un visādas citas lietas, kas neļauj izbaudīt bērnības un skolas laika īstumu. Protams, daudz no tā visa krietni atvieglo gan skolas dzīvi, gan ikdieni, bet, pēc manām domām, bērniem vairāk laika vajadzētu pavadīt svaigā gaisā, lasīt grāmatas, mācīties valodas un spēlēt prātu attīstošas spēles, nevis agresīvu izraisošas spēles, kas tāpat nekādu vērtīgu labumu nedod. Es domāju, ka sports ir tas, kas ir atslēga visam. Tas iemāca gan disciplīnu, gan atbildības sajūtu, gan virza skolēnus uz sasniegumiem. Bērniem ir jāiemācās, ka bez smaga darba nekas tāpat vien nenotiek.

Ja runājam par skolotājiem, tad tie ir dažādi, jo cilvēki pēc būtības ir dažādi. Lielākoties skolotāji ir kompetenti, jo par skolotāju nekļūst vienā dienā, ir daudz jāmācās un jātrod tas zelta ceļš kā skolniekam iemācīt to, ko viņš pats pārziņ vislabāk. Ja cilvēks ir savā īstajā vietā un tas ir viņa sirds darbs, tad tas arī būs labākais skolotājs pasaulē ikvienam skolēnam. Bet ja skolotājs uz skolu nāk neapmierināts, viss viņu tracina, tad varbūt ir jādomā par citu jomu, kur sevi realizēt un dot sabiedrībai kādu labumu. Un tā ir jebkurā profesijā.

Lūdzu, pastāsti, kā izveidojusies dzīve pēc Degumnieku pamatskolas absolvēšanas.

Pēc 9.klases es mācījos Rīgas Amatniecības vidusskolā (tagad Rīgas Mākslas un mediju tehnikums), kas cieši saistīta ar mākslu. Tur es ieguvu tērpu modelētājas un izgatavotājas profesiju. Šī skola mani salauza, pārļauza un rūdīja vienlaicīgi. Lai gan skolu pabeidzu ar teicamu vērtējumu par savu apģērbu kolekciju, tomēr sapratu, ka tas nebūs tas, ko es turpmāk darīšu. Pēc tam es iestājos RTU, kur studēju nekustamo īpašumu pārvaldību, paralēli strādāju, bet Rīga mani bija nogurdinājusi, man tur trūka gaisa, tāpēc iestājos LLU Jelgavā, kur mācījos ekonomiku ar novirzienu "Grāmatvedība un finanses". Šajā skolā es guvu visvairāk zināšanu un kļuva par tādu cilvēku, kāda esmu tagad. Jau tur mācoties sapratu, ka noteikti atgriezīšos mājās, jo lauksaimniecībā vienmēr pietrūkst darba roku un turklāt es esmu tipisks mājas bērns, kas meklēja katru sīkako ieganstu, lai tikai ātrāk varētu tikt mājās.

Pirms pāris gadiem ieguvu vēl vienu augstāko izglītību Malnavas koledžā, bet šoreiz jau saistībā ar to, ko es daru ikdienā, tas ir, ieguvu lauksaimniecības uzņēmuma speciālista profesiju. Biju domājusi, ka pastrādāšu vecāku saimniecībā, palīdzēšu kā vien varēšu un tad sāksu kaut ko savu, bet dzīve noliek visu pa saviem plauktiņiem un sanāca tā kā sanāca, līdz ar to es turpinu darīt to, ko vecāki mums ar brāli ir atstājuši. Un tas ir mazākais, ko mēs varam darīt, lai pateiktos par to, ko viņi mums ir devuši. Viņi visu sāka no nulles un darīja visu iespējamo un pat neiespējamo, lai mums nekā netrūktu un mēs varētu mācīties un pilnveidot sevi. Es uzskatu, ka mums nav tiesību to tā vienkārši viegļu roku palaist vējā.

Paralēli lauksaimniecībai esmu aizrāvusies ar, kā es saku, "kūkošanu". Tas ir veids kā es atslābinu savus nervus un sakārtoju domas, protams, arī sportošana man dod to pašu efektu. Intensīvi apmeklēju dažādus ar kulināriju saistītus seminārus un meistarklases, bet šī joma noteikti nav vienīgais, ko es vēlos apgūt un darīt. Noteikti pie tā neapstāšos, jo nekas jau nav neiespējams, vajag tikai darīt un vienmēr mazliet vairāk un labāk nekā vakar.

Ja būtu iespēja vienu dienu nokļūt atpakaļ skolas solā, kā skolniecei, ko Tu darītu?

Droši vien to pašu, ko darīju skolas laikā, proti, labi mācītos. Lai gan...ko gan es mānu! Visu dienu pavadītu sporta zālē!

No kreisās Kristīne Tropa, Gunīta Sprūde, Zīta Zondare, Iluta Mežule, Lilita Mežule, Aiga Bilinska, Inga Tropa, uzmini, kurš ir pilēns?

"Cālēnu" paveiktie darbi

Lai gan mazas mūsu rokas, darbiņi mums labi sokas.
Tā piemēram šajos Miķeļos, zīles krāvām vezumos,
Ķirbi vēlām, ābolus zobos nesām, istabu slaucījām un ciemiņus gaidījām.
Mārtiņdienā maskas darinājām un uz ausīm tās karinājām.
Mācījāmies kā uzklāt galdu ar galdautu baltu.
Latvijas dzimšanas dienu svinējām un skaistu dziesmiņu skandējām.
Sarkanbaltsarkanu kūku pagatavojām, mmm pirkstiņus aplaizījām ...

Izšāvām tam par godu
salūtu, neaiztiekot mūsu
kopējo valūtu!
Tā paskrējis laiks ir dar-
bīgi un gaidām Ziemassvētkus cerīgi,
Lai tie atnes mums ne tikai dāvanas, bet arī baltas, baltas kupenas!

**Lai mums visiem ģimeniski un priecīgi Ziemassvētki,
kā arī radošām idejām un labiem darbiem pilns
Jaunais gads!**

"Cālēnu" audzinātāja Indira Baltā.

SAULESZAĶĒNU GADS

2018./2019. mācību gads jau pusē... Šie mēneši paskrējuši tik ātri, ka nu ir laiks nedaudz apstāties un atskatīties atpakaļ – kā tad nu mums, Sauleszaķēniem, līdz šim ir gājis.

Jaunais mācību gads Sauleszaķēnu bērniem atnācis ar jaunu skolotāju, priecīgu atkalsatikšanos pēc garās vasaras un asteru un dāliju pušķiem. Līdz šim esam cītīgi gatavojušies skolai – mācījušies burtus, iepazīnušies ar ciparu grāmatu un kļuvuši par dabas pētniekiem. Daudz darbojušies ar dabas materiāliem, dziju, krāsainiem papīriem, plastilīnu, griežot, līmējot un gatavojot dažādas lietas.

Tā, kustinot mazos pirkstiņus, sagaidījām Miķeļdienu, kurā mācījāmies gatavot veselīgus kokteiļus, salātus un vārījām ābolu ievārījumu! Pirms tam piedalījāmies Pasaules Olimpiskajā dienā, aktīvi vingrojot un darbojoties jautrajā pēcpusdienā, izpildot dažādas sportiskas aktivitātes. Tā kā mācāmies rakstīt, tad ar skolo-

tājas palīdzību uzrakstījām

pirmo nopietno vēstuli – LTV1 raidījumam "Kas te? Es te!". Viņi rīkoja konkursu bērnu slīmnīcā esošajiem bērniem, sadarībā ar dakteriem Klauņiem. Līmējām, plēšām un veidojām trīs dažādus klaunus un kopā ar vēstuli aiznesām to uz pastu, kur sūtījums tika sūtīts tālāk, lai iepriecinātu mazās sirsniņas.

Kad rudens bija atnācis ar krāšņiem kļavu pušķiem, devāmies pārgājienā apkārt Degumniekiem, lai iepazītu dabas skaistumu rudenī. Veicām pētījumu, vērojām apkārtni un vācām dabas materiālus, lai pēc tam, kopā ar vecākiem, izveidotu dabas glezniņas. Vissvarīgākais uzdevums pārgājiena laikā bija savākt sadzīves atkritumus. Sauleszaķēni pēc garās pastaigas jutās gandarīti un lepnī par paveikto!

Devāmies arī ekskursijā "Mums blakus", apmeklējot vietas, kas atrodas no mums tepat – netālu. Mācījāmies saskatīt dažādas lietas, attīstot savu fantāziju akmens dārzā "Vaidavas". Bijām ciemos pie dažādiem brīnumainiem putniem putnu dārzā "Rozas". Vislielākais brīnums bērniem bija par saimnieka apēsto paipaliņas olu ar visām čaumalām! Tā kā laikapstākļi mūs nūdien nelutināja, tad katram bērnam par izturību tika uzdāvināta lielā putna spalva. Kāds prieks bija redzams Sauleszaķēnu sejās!

Tad straujiem soļiem pietuvojās Latvijas simtgades svētki, kas atnāca pie bērniem ar dažādām izziņošanām par Latviju, gatavošanos svētku koncertam un cepumu tortes gatavošanu Latvijas formā. Pēc svinīgā skolas pasākuma nobaudījām torti kopā ar vecākiem un uzrīkojām jauku tējas pēcpusdienu.

Paralēli visiem šiem darbiem svinam dzimšanas dienas, dejojām, dziedām ar skolotāju Līgu piedalījāmies Džimbas bērniņu. Turklāt, mācījāmies ne tikai mēs, mas un tēti!

Nu ir pienācis Ziemassvētku gaidīšanas laiks. Rūķis mums ir sagatavojis Adventes kalendāru ar uzdevumiem, kas jāizpilda katru dienu. To rīta aplī atver dežurants. Skaitam dienas līdz svētkiem un kopā ar skolotājām Līgu un Inetu gatavojamies Ziemassvētku eglei un izrādei "Kraukšķītis". Esam apņēmies sagaidīt jauno mācību gadu ar jaunu sparu, enerģiju un visiem novēlam, lai svētki atnāk balti un sirsniņām, lai vienmēr silti!

un apmeklējam baseinu. Kopā nodarbībās par drošu bet arī mam-

Audzinātāja Elvita Melngaile

Turpinām rubriku!

Skolu stāsti!

Dzīvojot Latvijas Simtgades gadā, skolas avīzē publicēsim skolotāju, skolas darbinieku, vecāku un vecvecāku skolu atmiņu stāstus. Ir lietas un cilvēki, kas mūs stiprina, kas mūs iedvesmo un, kas mūs virza uz priekšu. Var būt tieši pirmā skola, pirmā audzinātāja vai kāda īpaša skolotāja ir bijis iedvesmas avots un cēlonis šodien sasniegtajam un paveiktajam. Avīzes veidotāji aicina kavēties atmiņās, pastāstīt par to mūsdienai skolēniem.

Šoreiz par savām skolas gaitām pastāstīja otrklasnieka Gustava Aizpurva mamma, pirmklasnieka Jēkaba Šķēla mamma un pirmklasnieka Mārtiņa Mālnieka vectēva māsa.

BIJU RĀTNS BĒRNS

Savas skolas gaitas sāku 1985.gada septembrī kā ābečnieks, kad 2 reizes nedēļā vecāki veda uz Rupsalu, kur bija Ošupes astoņgadīgā skola. Tad arī šai mazajā skoliņā turpināju mācīties visus skolas gadus. Sākām kā 6 skolēni, bet 9.klasi beidzām jau 9 skolēni. Paralēkļašu nebija, bet bija apvienotās klases. Skolā bija arī dažādi pulciņi-ansambļi, tautiskās dejas, teātra pulciņš, mājturības pulciņš, kur kaut ko gatavojām, cepām kūkas. Katru rudenī bija kartupeļu talkas, kad skolēni saimniecības "Aiviekste" laukos vāca kartupeļus. Vasarās bija jāstrādā skolas laucīnos 6 dienas, pārējā vasara pagāja mamma's darba vietā, jo bērniem bija arī jāstrādā, citi ravēja biešu laukus, citi ganos gāja, bet bija bērni, kuriem

vecāki strādāja lopu fermās, tad varēja būt par palīgiem saviem vecākiem.

No blēnām nav nekā tāda, biju rātns bērns. Atceros kā krievu valodas stundā klases biedrs sasēja bizes man ap krēsla atzveltni un ceļoties augšā, likās ka matūs noraus. Par to ar grāmatu puismis iesitu. Pārējā mācību stunda mums pagāja abiem stāvot kājās.

Skolā svinēja sākumā Jauno gadu, tad mainījās laiki un sāka svinēt Ziemassvētkus. Vecāki apmeklēja šo pasākumu, jo tad katra klase un pulciņš bija sagatavojis kādu priekšnesumu. Bija arī klases eglītes ar laimes akām. Bet vairāk man patika klases vakari, kad apvienojās divas klases un to rīkoja, bija gan dejas, gan rotaļas.

2.klases skolnieka Gustava mamma Ina Jaška

SKOLAS LAIKS BIJA INTERESANTS GAN AR BLĒŅĀM, GAN AR MĀCĪBĀM

Mācījies Degumnieku 8-gadīgajā skolā no 1978.-1986.gadam, skola man bija ļoti tuvu, vajadzēja tikai pāriet pāri ceļam un skolā esmu. Tas bija labi, bet slikti bija tas, ka, ja kādu dienu neaizgāju uz skolu, ārā iet nevarēja, jo skolotāji to redzētu. Bērnu dārza toreiz Degumniekos nebija un netiku vesta arī uz kādu citu, bet uz skolu no 6 gadiem vajadzēja iet vienu reizi nedēļā. Tur trenējāties vilkt svītriņas, ķeksīšus, gluži tāpat kā tagad bērni pirmsskolā, tikai viņi to dara katru dienu. 1. klasi uzsākot mums bija jāiemācās dzejolis un tas būšot jāierunā lētu atskaņotāja ierakstā un pēc 8 gadiem mums to solīja atskaņot, bet tas nenotika, jo, kā zināms, ar tehniku dažādas nebūšanas notiek. Es tikai atceros, ka ar mikrofonu rokās, pilnu zāli klausītāju un ar lielu uztraukumu sākās manas skolas gaitas. Uz skolu vajadzēja iet rūtainos krekliņos un sarafānos, vai kleitās. Man bija sarafāns. 4.klasē mūs uzņēma oktobrēnos. Neatceros, kuros Braļu kapos mēs bijām, bet atminos kā stāvējām vienā rindā un pēc tam tika piespraustas nozīmītes ar Vladimira Iljiča Ļeņina ģimietni. Nozīmītes vajadzēja nesāt katru dienu pie skolas formas. Vēlāk mūs uzņēma pionieros, kur vajadzēja mācīties statūtus, ko atprasīja komisija. Pionieriem vajadzēja katru dienu nēsāt kaklautu, ko atnākot mājās, vajadzēja skaisti nolikt uz krēsla, jo tas ļoti ātri saburzījās. Skolā biju ļoti aktīva: dziedāju ansambli un kori, darbojos teātrī, dejojū modernajās dejās (mazākajās klasēs). Atceros kā kluba zālē mācījāties valša soļus, ko mācīja skolotāja Lauva. Atceros, ka mācīja arī pūšamos instrumentus, bet mani tas neuzrunāja un es ātri to pamatu. Skolā notika arī tautisko deju pulciņš, kuru vadīja Anita Tropa un dambretes pulciņš, kuru vadīja Jāzeps Juhņevičs, kurš joprojām piedalās dambretes turnīros Degumniekos. Turnīrus organizē mans skolas biedrs un viņa dēls Maignons Juhņevičs. Mācību priekšmeti bija līdzīgi mūsdienai—kasieris, saimnieks, kavējumu apsklotājs, kurš reģistrēja kavējumu zīmes burtnicā, sanitārs, kurš pārbaudīja nagu, ausu, kalku un roku tīrību, klases dežurants, kuram pirms stundas bija jānoslauka tāfele, pēc stundām jāaplaista puķes, jānoslauka puteklī un jāizslauka klase. Klases dežuranta darbu pieņēma skolas dežurants. Vasarā gājām laucīnos (vietā, kur tagad ir slidotava). Par laucīniem atbildīgā bija skolotāja Eleonora Bērziņa, kura mums iedeva mazas burtniņas ar sagrafētām ailēm. Par darbu saņēmām atzīmes. Mazākajās klasēs strādājām 4 dienas, lielākajās 6 vai 7. Rudenī braucām strādāt uz milzīgajiem kolhoza kartupeļu tīrumiem. Sasēdināja mūs autobusā, braucām dziedādami. Gaidot autobusu atpakaļceļā, kurinājām ugunsgrābi, cepām kartupeļus (mmmm...apdegusi miziņa). Notika arī klases vakari, kur tika spēlētas spēles un dejots, mums gan klasē bija 2 zēni un 8 meitenes, tad nu lielāka dejošana sanāca Ziemassvētku ballēs, kad spēlēja lauku kapela. Meitenes skrēja uzlūgt vecāko klašu zēnus (diez vai viņiem tas patika). Skolas laiks bija interesants gan ar blēnām, gan ar mācībām. Skolas laikā nedrīkstējām bez atļaujas apmeklēt filmu vakarus, kuri notika klubā, bet tas ļoti vilināja, jo tur rādīja indiešu filmas ar skaistiem tērpiem, dziesmām un iemīlēšanos. Bija reizes, kad es uz tām aizgāju bez atļaujas, bet pēc tam rakstīju paskaidrojumu. Mācījāties vecajā skolā, bet gaidījām jauno, jo runas kļīda par tās celšanu. Kad mācījies 7.klasē, savu klases bildi un nezinu, ko vēl, lielā pudelē nesām uz jaunās skolas celtniecības vietu un ierakām to pamatos. Notika svinīgas uzrunas, kuras teica direktore Ināra Logina. 1986.gadā mēs absolvējām savu Gotlība skolu, bet nākamais izlaidums jau notika jaunajā Degumnieku skolā.

Iveta otrā no kreisās puses

MUMS ARĪ KATRAM SAVU DIENU BIJA JĀPALĪDZ VIRTUVĒ
1952.gadā sāku mācīties Lakstienas pamatskolā, ekā, kura šobrīd stāv vienuļa un pamesta. Beidzot 4.klasi bija 3 eksāmeni. Skolā mēs bijām aptuveni 60 skolēni, skolotājas Erna Rudzīte un Ausma Broka.

Pēc 4.klases pabeigšanas mācījies Degumnieku 7-gadīgajā skolā. Mēs klasē bijām 8 skolēni—4 meitenes un 4 zēni.

Audzinātāja Inta Resne. Skolas

direktors Antons Bruzgulis, viņš arī dziedāšanas skolotājs. Skolā bija koris un ansambļi. Es arī piedalījos. Skolā bija arī internāts, gulējām tajā pa nedēļas

vidū. Sestdienās līdz pusdienlaikam arī bija jāamācās skolā. Skolas krogaldā par saimnieci strādāja Marija Solzemniece. Ļoti garšīgi gatavoja ēst. Mums arī katram savu dienu bija jāpalīdz virtuvē. Ziemā, ja bija sniegš, fizikultūras stundās braucām ar slēpēm no Līdakkalna. Atceros, ka pie skolas iestādījām eglītes, bet diezgan slikti auga. Man patika glīti rakstīt un zīmēt.

1952.gads—Lakstienā

1959.gads—7.klases izlaidums Degumniekos

Jēkaba un Mārtiņa Mālnieku vectēva māsa Rita Stērniece

Iveta kopa ar Ingunu Stulpiņu

Pirmklasnieka Jēkaba Šķēla mamma Iveta Šķēle

Kokle – dvēseles instruments

To, ka kokle patiešām ir dvēseles instruments, Ošupes pagasta jaunieši atklāja, kad paši devās uz Gaigalavu pie meistara G. Igauna, lai pagatavotu šo seno vidzemnieku instrumentu. Kad lielais darbs pie slīpēšanas, līmēšanas, krāsošanas, lakošanas, stīgu vilkšanas, skaņošanas bija veikts, čaklās rokas iemēģināja arī kokles spēli. Šāda unikāla iespēja mums bija, pateicoties Latvijas Valsts mežu un Valsts Kultūrkapitāla fonda finansēšanai atbalstam, kā arī Vidzemes plānošanas reģionam, ka mēs spējam realizēt projektu „Kokļu izgatavošanas meistardarbnīca un ievadstundas kokles spēlē Ošupes pagasta jauniešiem”.

Esam gandarīti, ka kokles jau ir pie mums un varam priecēt gan paši sevi, gan apkārtējos. Zinām, ka lieliskākam skanējumam mums vēl jāpatrenējas, bet tas ir ļoti labi, jo ir kur tiekties. Pavisam pie mums mājvietu atradušas četras kokles. Tā kā multifunkcionālo centru „13. km” apmeklē vairāk interesentu, kā ir kokļu, tad lai visi tiktu paspēlēt koklīti, paiet

laiks.

Par godu Latvijas simtgadei pirmās kokles skaņas, multifunkcionālā centra „13. km” jauniešu izpildījumā, jūs dzirdējat 16. novembrī.

Jaunieši nu ir pieredzes bagātāki pēc šī projekta realizācijas. Mūs šīs meistarklases pie G. Igauna vienoja, mēs atkal cits citu iepazīnām caur citu prizmu. Izpratām, cik liels spēks ir kopā darbojoties. Priecājāties, ka mums bija tik jauks meistars, kas par mūsu nemācēšanu, vai nesaprašanu vien atjokoja un iedrošināja tālākam darbam. Paldies arī Ošupes pagasta pārvaldei par atvēlēto transportu, lai mēs varētu aizbraukt uz Gaigalavu.

Vai tu esi mēģinājis no kokles izdabūt dvēseliskās skaņas? Ja nē, „13. km” to var izdarīt!

Dace Kalniņa,
projekta koordinatore

Ošupes pagastā, multifunkcionālajā centrā „13. km”

Sākot ar š.g. 1. oktobri, Degumnieku multifunkcionālajā centrā „13. km” tiek īstenots, „CEMEX Iespēju fonda” atbalstītais, Ošupes pagasta pārvaldes projekts

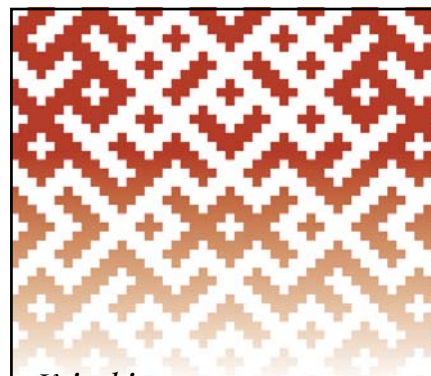

„Darbs māca darītāju”. Projekta ietvaros tika iegādāta virtuves iekārta, izlietne, tvaika nosūcējs, ūdens maisītājs, ūdens sildītājs, gāzes plīts, šujmašīna, gludeklis un gludināmais dēlis. Pēc iekārtu iegādes centrā apmeklētāji kopā ar mani rosījās jaunajā virtuvē un gatavoja dažādus ēdienus. Esam pagatavojuši dažādus maizīšu veidus, vārījuši ievārījumu, cepuši olas un pat vārījuši tās bez čaumalas. Ir meistroti salāti, fondī, zupas, biežzupas, pankūkas un biežputras. Jaucām pienu – augļu kokteiļus. Arī makaronu ēdieni celti godā. Priecājāties, ka ēdiena pagatavošanā aktīvi ir gan puīši, gan meitenes. Neatņemama sastāvdaļa gatavošanā ir arī galda klāšana, kurai izmantojam centrām saziēdotos traukus. Lai galda noformējums būtu estētiskāks, pašuvām arī galda salvetes. Vēl taps arī citas tekstila lietas, piemēram, priekšauti un katla paliktni, virtuves lupatiņas. Mājsaimniecībā noderīgu lietu veidošana ir

ļoti interesanta un noderīga nodarbe. Piemēram, centra dekorēšanai Ziemassvētkiem paši esam jau pašuvuši krāsainas zeķītes un pašlaik tiek darināti auduma maisiņi, ko „13. km” dāvinās citiem Ziemassvētku laikā. Būt noderīgam un vajadzīgam ir tik skaisti, un ar katru realizētu projektu vai ieviestu jaunumu mūsu centriņā mēs tādi arī jūtamies. Pavisam noteikti zinām, ka dažādas gatavošanas meistarklases šajā vietā notiks arī turpmāk. Jaunajā gadā plānojam aicināt meistari, kas palīdzētu mums atklāt tortes „Napoleons” noslēpumu. Neapšaubāmi virtuve mums ir arī ļoti noderīga ikdienas vajadzībām, kaut vai, lai pagatavotu tēju, pirms kopīgām sarunām, nākotnes plānu kalšanas vai galda spēles spēlēšanas. Paldies Ošupes pagasta pārvaldei par līdzfinansēšanu un citu saimniecisku darbu izlīdzēšanu.

Kopējais projekta finansējums no „CEMEX Iespēju fonda” ir 767,34 euro. Līdzfinansējums 91,00 euro un brīvprātīgais darbs no projekta ieviešanas puses.

Ošupes pagasta pārvaldes vārdā –
Dace Kalniņa

Krievbirze

*Vairs tikai kapsēta
Man par dzimto zemi stāsta,
Kļīst skats pār laukiem plašiem,
Ko sirds un dvēsele vairs nepazīst.
Bet tā ir tā – tā pati zeme,
Kur pirmos soļus spēru,
Pirmos pasaules brīnumus tvēru,
Mocijos pirmo vaģu dzīt...
Nav vairs daudz sētu,
Kur dūmeņi debesīs glaudās.
Nav birtalu, kur noslēpumus
Migla auda.
Bezgaldaudz kā cita nav,
Kas pagātnei pieder,
Ko tā atmiņai vairs nedod,
Kas tā kā sapnis,
Tā kā gaisma un tumsa,
Tā kā smieklis un asaras,
Dusmas un prieks,
Kas reiz bija, ir zaudēts.
Lai cik sāpīgas ilgas
Dvēseli plosa un sirdi.
Paldies Dievam, ka spēka ir vairāk –
Vectēva vīzēs aujos,
Uz kapsētu pie viņa eju,
Lai stāstītu, ka Latvijai – 100,
Ka viņa zemi mazmazdēls
Kopj un sargā.
Lai pateiktos,
Ka viņa zobens
Zemes laupītājus veica.
Jūlijs Augusts Trošs*

ZIŅAS NO FELDŠERPUNKTA

Ģimenes ārsts Reinis Rudzāts pacientus pieņem Degumnieku feldšerpunktā katra mēneša trešajā trešdienā, lūgums pacientiem iepriekš pieteikties pa tālruni 22023737, jo reizēs, kad piesakās maz cilvēku, dakteris nebrauc.

Sarmīte Saulīte

Pirms apkures sezonas iztīri skursteni un ierīko dūmu detektoru!

Pēc pavadītas siltas un saulainas vasaras laiks strauji ir kļuvis vēsāks, un, kā liecina pieredze, katru gadu, sākoties aukstam laikam, pieaug to ugunsgrēku skaits, kuru iespējama iemesls ir saistīts ar apkures lietošanu – netīriem dūmvadiem, bojātu un nepareizu apkures ierīču lietošanu. Tādēļ Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienests (VUGD), sākoties apkures sezonai, aicina iedzīvotājus iztīrīt dūmvadus, pārbaudīt apkures ierīces un uzstādīt dūmu detektorus!

Šogad ar apkures problēmām saistītos ugunsgrēkos gāja bojā jau 10 cilvēki

Kā liecina VUGD apkopotā informācija, 2017. gadā tika reģistrēti 1053 ugunsgrēki, bet šogad reģistrēti 323 ugunsgrēki, kuru iespējama iemesls bija neiztīrīti dūmvadi, nepareizi izbūvētas vai bojātas apkures sistēmas, kā arī to ekspluatācijas noteikumu pārkāpumi. Apmēram puse no šiem ugunsgrēkiem izceļas nepareizas apkures ierīču lietošanas dēļ.

Ar apkures lietošanu saistītos ugunsgrēkos pērn gāja bojā 14 cilvēki, bet cieta 69 cilvēki. Savukārt šogad ar apkures problēmām saistītos ugunsgrēkos gājuši bojā jau 10 cilvēki, bet cietis – 31. Ugunsgrēkus, kuros cieš vai iet bojā cilvēki un tiek bojāts īpašums, var novērst, regulāri veicot dūmvadu tīrīšanu un apsekojot apkures ierīču tehnisko stāvokli.

Pirms katras apkures sezonas jāveic dūmvada tīrīšana

Ugunsdzēsēji glābēji 2018. gadā jau 457 reizes devās uz izsaukumiem, kuros dūmvados dega sodrēji un katru gadu tiek reģistrēti vairāk nekā 500 šādu izsaukumi. Netīrīts skurstenis ir ugunsbīstams! Sadegot jebkuram cietajam kurināmajam, uz skursteņa iekšējās virsmas veidojas kvēpu, sodrēju un darvas nosēdumi, kas, laikus nenotīrīti, labākajā gadījumā samazina apkures ierīces darbības efektivitāti, bet sliktākajā – var izraisīt intensīvu šo produktu degšanu. Tas var radīt plaisas visa mūrētā dūmeņa korpusa biezumā, ārējo apvalku ieskaitot, tādējādi paverot ceļu karstajām dūmgāzēm un liesmām uz degspējīgām sienām, griestu un jumta konstrukcijām, kas var izraisīt ne tikai dūmvada, bet arī visas ēkas aizdegšanos.

VUGD atgādina, ka pirms apkures sezonas sākuma ir jātīra sodrēji no dūmeņiem un krāšņu un pavardu dūmkanāliem, ko vislabāk izdarīs atbilstoši apmācīts vai sertificēts skursteņslauķis, taču, ja privātmāju saimnieki zina, kā veikt skursteņu tīrīšanu, viņi to var veikt arī paši. Sodrējus no dūmeņiem, krāšņu un pavardu dūmkanāliem iztīra pirms apkures sezonas sākuma (līdz 1. novembrim). Savukārt ilgdedzes cietā kurināmā ierīces un iekārtas dūmvadus jātīra vēl vismaz vienu reizi apkures sezonas laikā (no 1. novembra līdz nākamā gada 1. martam). Līdzās tam reizi piecos gados jāveic arī visas apkures sistēmas tehniskā stāvokļa novērtējums, ko var veikt sertificēts speciālists.

Apkures iekārtu un ierīču, kurā par kurināmo izmanto gāzi, tīra un tās tehnisko apkopi un tehniskā stāvokļa pārbaudi veic ne retāk kā reizi gadā, ja ražotājs nav noteicis citādi. Ja apkures ierīce atslēgta ilgāk par sešiem mēnešiem, jāveic ārpuskārtas

dūmgāzu novadīšanas un ventilācijas kanālu pārbaude.

Netīrītas ventilācijas sistēmas veicina liesmu ātrāku izplatīšanos

Ekspluatējot mehāniskās ventilācijas sistēmas, uz gaisa vadu iekšējām sienām notiek putekļu un tauku daļiņu nosēšanās. Šo putekļu un tauku aplikumi gaisa vadu iekšpusē traucē sistēmas darbībai, neļaujot caurplūst nepieciešamajam gaisa daudzumam. Aizsērējušie gaisa vadi kondicionēšanas un ventilācijas sistēmās rada aizdegšanās iespēju. Putekļu un tauku slānim aizdegoties, kopā ar gaisa plūsmu uguns liesmas var ātri izplatīties. Lai to novērstu, ventilācijas sistēmas, kas nosūc degspējīgās gāzes, tvaikus vai putekļus, aprīko ar aizsargierīcēm un ekspluatācijas laikā jāpārbauda un jāattīra ne retāk kā reizi piecos gados, bet, ja objektā ir gāzes aparāts, – ne retāk kā reizi trijos gados.

Pēc remontdarbiem jāveic rūpīga apkures sistēmas pārbaude

Ja pirms apkures sezonas mājoklī veikti remonta darbi, pārliecinieties, vai telpās un bēniņos attālums no dūmeņa ārējās virsmas

līdz jebkuram degspējīgam materiālam, kas izmantots sienas, griestu vai jumta konstrukcijās vai dekoratīvos nolūkos, nav mazāks par 10 cm, savukārt attālums no dūmvada nav mazāks par 30 cm, bet no dūmeņa tīrīšanas lūkas – nav mazāks par 20 cm.

Malkas plītij nepieciešama regulāra atjaunošana

Ja jums ir malkas plīts, tad jāatceras, ka tā laika gaitā nolietojas – var izdegt cepeškrāsns metāla apšuvums, plīts virsmā parādīties spraugas, caur kurām nāk dūmgāzes. Lai šādas plītis padarītu ikdienas lietošanā drošas, tām periodiski nepieciešama atjaunošana, rūpīgi aizsmērējot radušās plaisas, nomainot izdegušo cepeškrānsi, nostiprinot durtiņas.

Dūmu detektors – dzīvības glābējs!

Lai samazinātu iespēju ciest vai iet bojā ugunsgrēkā, VUGD aicina ierīkot dūmu detektorus, kā arī tvana gāzes un dabasgāzes noplūdes detektorus, kas mājokļa iemītniekus ar skaļu signālu brīdina par draudošajām briesmām. Īpaši svarīgi tas ir tādēļ, ka visbiežāk ugunsgrēki izceļas tieši nakts laikā, kad mājas iemītnieki gul.

No 2017. gada 1. septembra objektā, kurā ir gāzes aparāts, kura jauda ir lielāka par 50kW, vai tas atrodas pagrabā vai kolstāvā, jāuzstāda par gāzes noplūdi signalizējošs detektors. Savukārt no 2020. gada 1. janvāra visas dzīvojamās ēkas un dzīvokļi ir jāaprīko ar ugunsgrēka autonomiem detektoriem.

VUGD aicina neatlikt rūpes par savu drošību uz nākamo apkures sezonu un iztīrīt skursteni, kā arī paaicināt sertificētu speciālistu pārbaudīt apkures ierīču un iekārtu tehnisko stāvokli.

Plašākai informācijai: **Inta Palkaviece**
VUGD Prevencijas un sabiedrības informēšanas nodaļa
Tel. 27098250, 67075871, prese@vugd.gov.lv

Paldies jums, paldies mums!

„Dzīvs” piemērs, ka labais vairo labo, ir Ošupes pagasta puses ļaužu dāvana Daugavpils teātrim. Pamanīju, ka facebook.com lapā Daugavpils teātris pateicas Degumnieku skatītājiem par gardo kūku, ko cepusi mūsu pašu cepēja Anita Mežule.

Skaidrīte Trokša stāsta, ka teātri bijuši 24. novembrī, kad dāvanu aizveduši, un jau 25. novembrī viņai personīgi atzvanīts no Daugavpils teātra, lai pateiktos par tik ļoti garšīgo torti. Paldies ne tikai no vadības, bet arī no sirsnīgās kasierītes. Skaidrīte ar prieku stāsta, ka sākumā braucēji bijuši ap 15, tagad jau skaits tuvojas 40, tomēr vairāk braucēju esot no Lubānas.

Ierakstam sociālajos tīklos ir arī komentāri, piemēram no Daugavpils teātra aktrises Kristīnes Vanšteinas: „Paldies Degumnieku un apkārtnes ļaudīm!”

Arī no teātra apmeklētājas Ivetas Zariņas: „Degumnieku un apkārtnes ļaudis ir īsteni mākslas baudītāji un māk arī paldies pateikt! Un viņu organizatores ir Skaidrīte un Melīta, paldies viņām!”

Mēs visi priecājamies, ka Daugavpils teātri Degumnieku vārds saistīsies ar ko labu un gaišu. Paldies jums, aktivisti!

Dace Kalniņa

Šogad Ošupes pagasta eglīti iedegt bija ieradies rūķis Brīnums kopā ar piparkūku Sirsniņu. Visi bērni un klātesošie tika aicināti uz rotaļām un dančiem. Un pats galvenais, uzdevums ir izpildīts. Nu mums mirdz varen koša egle! Lai visiem sirds miers svētkus gaidot!

Dace Kalniņa

Foto – Ralfs Bormanis

2018. gada decembris

Atgādinām, ka Ošupes pagastā ir izvietoti divi konteineri stiklam. Degumniekos, stāvlaukumā pie veikala un Ošupē pie bibliotēkas.

Saudzēsim dabu un taupīsim resursus, atļautos stikla atkritumus metam tur!

KONTEINERS STIKLAM

DRĪKST MEST:

TĪRAS PUDELES (bez korķiem)
un
BURKAS (bez vāciņiem)

NEDRĪKST MEST:

TRAUKUS (porcelāna, stikla, keramikas)
LOGU STIKLUS / SPOGUĻSTIKLUS
SPULDZES / LAMPU KUPOLUS
SMARŽU PUDELĪTES

MADONAS NAMSAIMNIEKS

Tālrunis informācijai 27095245
Augu iela 29, Madona, Madonas novads, LV 4801

VAI ESI HOKEJA VĀRTSARGS UN VĒLIES IEGŪT PIEREDZI?

Vai varbūt vēlies pamēģināt?

Meklējam vārtsargus P.S. Ar ekipējumu varam nodrošināt

Degumnieku hokeja turnīram

Piesakies, rakstot Nr: 25334152

vai zvanot: Jānis Šķēls

Uz 2018. gadu atskatoties

Vēl viens dzīpars gadu kamolā... Lēnām aiziet vecais, un straujiem soļiem tuvojas Jaunais gads. Šis būšot Cūkas gads – tas nesīšot labestību, būšot cerīgs, labām pārmaiņām.

Nedaudz atmiņu no aizgājušā. Pats galvenais, diezgan koši mūsu valstī nosvinēta Latvijas 100. dzimšanas diena. Varam būt laimīgi, ka dzīvojam brīvā Latvijā un mums ir sava tēvu zemīte, kuras otras tādas nav visā pasaulē. Mīlēsim to!

Pagastā norisinājušies dažādi notikumi: gan priecīgi, gan skumji.

Piedzimuši daudzi bērniņi – cerība nākotnei. Diemžēl arī aizgājuši ļaudis aizsaulē. Pārdzīvota liela ugunsnelaime, kura paņēma saimnieka dzīvību.

Gads bija grūts visiem lielā sausuma dēļ. Neskatoties uz visu, tomēr tika viss padarīts. Raža novākta, lai kāda tā bija. Pie na tonnas izslauktas, un arī gaļas lopi tika izaudzēti. Viss pielāgojas dabai. Zemnieki ir stipri ļaudis, iztur visu – arī negatīvo.

Kas priecē?

Mūsu jaunieši. Ar savām idejām un darbiem. Katru nedēļu aktīva rosība redzama multifunkcionālajā centrā „13.km”. Tik rosīgi, ka pagatavojuši savas kokles un pat uz tām spēlē. Kur nu vēl visas citas interesantās aktivitātes, kas tur notiek.

Ralfs Bormanis – pagasta jauniešis, lepnums. Atzīts arī Latvijas mērogā. Ļoti patika skolas direktores D. Rubenes teiktie vārdi 16. novembra koncertā, raksturojot Ralfu, ka varbūt tiešām tieši no mūsu pagasta varētu būt ministrs vai pat prezidents...

Un ne tikai Ralfa vārds izskanējis tālāk par mūsu pagastu, ir arī Linda Kalniņa, Vendija Strode un vēl citi jaunieši, ko nemaz nepazīstu. Mēs esam stipri!

Nevaru nepieminēt arī jauno hokeja laukumu, kuru jaunieši kopā ar Aigaru tikai ar savu iniciatīvu dabūja gatavu. Lai gan pats galvenais virzītspēks ir mūsu pagastvecis – Aigars. Daudzus vakarus līdz vēlai naktij rūca traktors, kurš veda neskaitāmas ūdens mucas ar ūdeni, lai sasaldētu vajadzīgo ledus slāni. Jāuzteic arī biedrība „Kontaktligzda”, kas uzrakstīja projektu, lai mums būtu šāda ledus arēna.

Nu sakiet, kurā pagastā vēl ir tik aktīvs sporta un kultūras piekritējs kā mūsu Aigars? Visu cieņu!

Kultūras dzīvē mums arī daudz notikumu. Kā var neuzslavēt mūsu Mārtiņu Mežuli, kurš ar savu enerģiju, prasmi iemācījis vidējās paaudzes dejotājiem skaistus deju soļus. Deju skatē saņēmuši augstāko novērtējumu un tad starp tūkstošiem dejotāju tikuši Dziesmu un deju svētkos. Pat pamanījušies nokļūt kameru priekšā, vismaz es pamanīju. Skudriņas skrien skatīties viņu deju izpildījumu, brīžiem liekas, kā skatuves dēļi neizturēs. Labs turpinā-

jums Anitas Tropas aizsāktajam darbam pie mums Degumniekos.

„Harmonijas” nosvinējušas savu 15 gadu jubileju. Ar savām skanīgajām balsīm un skaistajām dziesmām priecējušas gan pagasta, gan citus ļaudis tuvākā un tālākā apkārtnē.

„Orhidejām” 10 gadu jubileja. Daudz deju izdejots, daudz kilometru nobraukts, ciemojoties teju vai visos Latvijas novados, pat uz kuģa braucot uz Zviedriju. Kur nu vēl dāmu deju festivāls „Spīganu dejas ezera atspulgā”, kura organizatore ir mūsu deju vadītāja Ilze Purpļeviča. Šī slava par festivālu izskanējusi visā Latvijā un arī ārpus tās. Labs vārds ir sakāms arī šī festivāla vadītājai Ilzei Melngailei, kurai izdevās gan uzrunāt klātesošos, gan tikt galā ar saimnieciska rakstura pienākumiem.

Klubā parādījušies arī mazi „putniņi” – bērniņi, pavisam trīs deju grupiņas, kuras dejojot māca Ilze Melngaile. Viņu dejojot prasmi jau varējām redzēt 16. novembra koncertā.

Nu vai mēs neesam darbīgi ļaudis? Vienīgi esam mazliet kūtri uz kultūras pasākumu apmeklēšanu. Centrā kopumā ņemot, diezgan daudz iedzīvotāju, bet cik no tiem apmeklē tautas namu? Varbūt grib sazin ko, ir neapmierinātība, bet to, kas mums ir, nenovērtē.

Skumdina...

Skumīgi noraudzīties uz daudzām tukšām, pamestām mājām. Kādreiz Ošup-

es ciemata centrā daudzdzīvokļu mājās dzīve kūsāt kūsāja, tagad tukši, tumši logi. Daudzi aizbraukuši laimi meklēt citur. Bet tie, kas dzīvo, nevar vien saņemties un saņemt savu mājas priekšu, savu pagalmu. Tas attiecas uz abu centru iedzīvotājiem. Prieks par čakliem cilvēkiem, skumdina sliņķi. Raud, nav darba, grūti. Stāv tik pie pagasta durvīm, prasa pabalstus...

Nemelošu sakot, ka zemniekiem atrast palīdzīgas rokas ir burtiski neiespējami. Nav! Taču ir jāstrādā un darāmais darbs ir jāpadara labi. Jā, un tad tas jautājums, cik tu man maksāsi, kaut darbu vēl nav pat sācis. Ceru, ka nevienu neapvainoju, bet cilvēki ir izlutināti, labāk prasīt, nekā darīt.

Politika arī sašķobījies. Gājām, balsojām, gribējām, kā labāk, bet notiek, kā parasti.

Jādzīvo, lai būtu prieks! Ticēsim visam labajam! Nebūs sim skaudīgi, cienīsim viens otru! Smaidīsim un labi būs!

Katrs esam savas laimes kalējs un savas dzīves noteicējs. Padomā, lasītāj, varbūt arī tev kas sakāms – raksti, padalies savās domās!

Lai atnāk atkal gadumija,

Kas mūža ritumam vēl gadu skaita klāt,

Daudz laimes novēlēt mēs gribam,
Lai skaists tas gads, kas atkal nāk!

Līdz nākošajam gadam – **Ināra**

SĒRU VĒSTS

VIKTORS TROPS (01.05.1953. – 29.11.2018.)

5. decembrī Madonas kapos daudz, jo daudz cilvēku pavadīts un mūžības ceļā aizvadīts pedagogs, aviācijas entuziasts mūsu mīlais cilvēks, kas par savu dzimto vietu uzskatīja Ošupes pagastu – Viktors Trops.

Skolā mācījies Degumniekos, audzis un savus talantus attīstījis tepat Lielmežniekos, tagadējās mājās „Alņi”. Arī skolas gados bijis izpalīdzīgs, strādīgs un izdomas bagāts, – tādu vēl šodien Viktoru atceras skolas biedri. Tāds viņš ir bijis visu savu mūžu. Praktisks, strādīgs, varētu teikt, īsts latviešu zemnieks ar sapņotāja dvēseli. Ne velti par Viktora nodarbošanos kļūst mūzika. Pabeidzot Ventspils mūzikas vidusskolu, viņš īslaicīgi strādā Staicelē, bet pavisam drīz pārceļas strādāt tuvāk tēva mājām, Madonas mūzikas skolā. Tur strādā par pušaminstrumentu spēles pedagogu, kur ar labiem rezultātiem startē zonālajās un republikas audzēkņu konkursos un skatēs. Vadījis Madonas pūtēju orķestri. Bijis arī Madonas kultūras nama direktors. Allaž savos darbos izcēlies ar savu darbīgumu un praktisko skatījumu, – tā viņu atceras daudzi mūzikas skolas pedagogi un skolnieki. Savu sapni par lidošanu Viktors sasniedza daļēji pats uzmeistaro deltaplānu, vēlāk tie bija jau vairāki. Ne viens vien Madonas novada lidošanas entuziasts ir tieši Viktora apmācīts. Daudz reiz vizinājies arī mūsu pagasta ļaudis.

Tieši lidojot, nevienam nezināmu apstākļu dēļ, mums ir aizgājis tuvs un svairīgs cilvēks. Bet saprotam, ka viņš darīja to, kas viņam patika un bija sirdij tuvs.

Ar Dievu, Viktor, tu tik daudziem esi darījis labu, iedvesmojis un atbalstījis! Sirdī daudzi pagasta iedzīvotāji, Tevi atcerēsies ar labu vārdu. Arī to, kā bez maksas saorganizēji savu orķestri uz jaunās Degumnieku skolas atklāšanu. Lai Tev augsts un skaņīgs lidojums...

Tuvinieki

Bibliotēkas jaunumi

Decembris – gada tumšākais mēnesis, bet tajā ir gada gaišākie un skaistākie svētki – Ziemassvētki, un pašās decembra beigās mēs sagaidām un sveicam Jauno gadu. Tas ir pārdomu laiks, kad ikviens vēlas atskatīties uz aizvadītajā gadā paveiktajiem darbiem, lai saprastu, ko esam saņieguši, bet kas līdz galam nav izdevies.

Bibliotēka grib pateikties grāmatu draugiem par uzticību un atsaucību daudzu gadu garumā gan piedaloties bibliotēkas rīkotajos pasākumos, gan čakli lasot pieejamo literatūru grāmatu plauktos.

Paldies visiem, kas piedalījās Degumnieku bibliotēkas **Īpašā** grāmatu plaukta piepildīšanā ar jaukām, vērtīgām grāmatām un jūsu mājas bibliotēkām – **Elitai Zaubei, Inārai Uzulniecei, Vaidai Levānei, Ritai Leimanei, Dacei Kalniņai, Ivetai Ecētājai, Mirdzai Bērziņai**. Īpašais grāmatu plaukts bibliotēkā netiek slēgts, tajā pieejamas grāmatas lasīšanai, gan iespēja to papildināt ar jaunām grāmatām.

Paldies maniem čaklajiem skolēniem – **Martai Veisai, Džesikai Zepai, Reinim Strodam, Gustavam Aizpurvam, Iljam Voropanovam, Tomam Šķēlam, Artūram Lazdam** un viņu audzinātājai **Inetai Strodei** par kopīgi organizētajiem jaukajiem pasākumiem bibliotēkā. Priecājos par sadarbību, kas aizsākusies šajā mācību

gadā ar skolotāju **Mairitu Smelteri**. Paldies par atbalstu ikvienā bibliotēkas pasākumā pagasta pārvaldes vadītājam **Aigara Šķēlam** un visām pagasta meitenēm. Bibliotēka atvērta ikvienam. Esiet vienmēr gaidīti mūsu gaišajā bibliotēkā pie grāmatu plauktiem, izstādēm un jaukajos tikšanās mirkļos!

Un atkal jaunas grāmatas gaida ikvienu lasītāju – gan lielu, gan mazu.

Latviešu autoru piedāvājums: Sērija „Lata romāns” trīs jaunas grāmatas – **Krekle M. Dzīvības spītīgie asni, Plūcis R. Sieviete ar pistoli** un **Hansone H.J. Pārdotais Saules kalns**. Anna Elizabete atkal palīdz izmeklēt aizvien jaunus noziegumus **Daces Judinas** grāmatā **Amnēzija**, bet par pirmās brīvvalsts mākslinieku dzīvi stāsta **Anšlavs Eglītis** romānā **Homo novus**. Pieminot Mārtiņu Freimani, **Daiga Mazvērsīte** apkopojusi tuvinieku un draugu atmiņas par šo lielisko mākslinieku **Mans draugs Mārtiņš Freimanis**. Par politiku, aizkulisēm, savu dzīvi un darbu stāsta **Solvita Āboliņa** grāmatā **Varēt**.

Savukārt no **ārzemju** iecienītākajiem rakstniekiem – **Aleksandras Mariņinas** kriminālromāns **Jautājuma cena** ievēd Programmā pret Sistēmu, pret visspēcīgu un caurcaurēm korumpētu, kurā visam ir sava cena. Savukārt zviedru rakstniecei **Lekbergai** jaunākais darbs **Ledus bērns** liek palauzīt galvu ikvienam, lai noskaidrotu miklainos pazušanas gadījumus. Ļoti

bagāts ir detektīvromānu klāsts. Vēl **Anhems S. Izsvītrotie**; **Eldžera K. Baņķiera sieva**; **Hiekapello K. Gājputni**; **Mihailova J. Indīgais maigums**, arī **Žilam Vernam** savulaik uzrakstīties detektīvs **Drāma Līvoniņā**. Pagātnes notikumu miklas risina vairākas autore – **Montefjore S. Deverilu pēdējais noslēpums** un **Moriartija L. Neaizmirstamā gadadiena**. Kaut kas no mīlestības romāniem – **Devero Dž. Pagātne tavās plaukstās** un **Grofa L. Gaisma un nīkums**.

Ir vērts, ir noteikti vērts
Pret straumi, pret kalnu, pret vēju...
Līdz galam, līdz horizontam
Ir vērts, ir noteikti vērts.
Ik dienu sākt dzīvi no jauna.

/G. Račs/

Vēlu visiem pagasta ļaudīm, saviem lielajiem un mazajiem lasītājiem sasildīt sirdis ar Ziemassvētku prieku un labām domām, bet Jaunajā gadā nepalaidiet garām savu veiksmi! Lai veselība, radošas ieceres un lasītprīeks ar jums Jaunajā gadā!

Bibliotēkas vadītāja **Ināra**

AKTUALITĀTES LAUKSAIMNIEKIEM

2019. gadā plānotās aktivitātes

Tā kā plānošanas periods tuvojas noslēgumam, tad šajā atkāpē vēlos informēt par LR Zemkopības ministrijas plānotajām aktivitātēm 2019. gadā (projektu jomā). Jau iepriekš vairākos semināros ir izskanējusi informācija, ka 2019. gadā (provizoriski – vasarā un rudenī) tiks atvērtas dažas ES projektu kārtas lauksaimniekiem:

1. „Atbalsts uzņēmējdarbības uzsākšanai, attīstot mazās lauku saimniecības” ar atbalsta apmēru mazajām saimniecībām EUR 15 000. Ja ir kāda saimniecība, kas vēlas startēt šajā pasākumā, tad ir mazliet jāpagatavojas, jo ir daži pamata nosacījumi, kas jāizpilda: ieņēmumiem no lauksaimnieciskās ražošanas par 2018. gadu ir jābūt **vismaz EUR 2000 VAI** standartizlaidei (ekonomiskais lielums, kuru aprēķina pēc jūsu platību maksājumos deklarētajām platībām un LDC reģistrētajiem lauksaimniecības dzīvniekiem) arī jāsasniedz **vismaz EUR 2000**. Neviens no šiem rādītājiem, ne ieņēmumi, ne standartizlaide nedrīkst pārsniegt EUR 15 000. Kopējā īpašumā esošās vai nomātās lauksaimniecībā izmantojamās zemes platība nepārsniedz 50 hektāru.

2. Tiek plānots arī atvērt vienu pro-

jekta kārtu pasākumā „Atbalsts jauniem lauksaimniekiem uzņēmējdarbības uzsākšanai”. Pagaidām ir grūti komentēt, kādi būs nosacījumi vai izmaiņas jau esošajos noteikumos, tādēļ, lūdzu, sekot līdzi aktuālajai informācijai plašsaziņas līdzekļos.

3. Arī pasākumam „leguldījumi materiālajos aktīvos” vēl pirms jaunā plānošanas perioda sākuma, 2019. gadā ir plānota viena projektu kārtā (jaunu pamatlīdzekļu iegādei un būvniecībā).

Lauku Atbalsta dienesta informācija

Līdz 2018. gada 22. novembrim Lauku atbalsta dienests platību maksājumos izmaksājis vairāk nekā 150 miljonus eiro. Vienotā platību maksājuma avansus saņēmuši vairāk nekā 43 tūkstoši klientu, kopējā izmaksātā summa ir 85 miljoni eiro. Maksājumus apgabāliem, kuros ir dabīgi vai citi specifiski ierobežojumi, saņēmuši 37 tūkstoši klientu, kopējā izmaksātā summa ir 45 miljoni eiro, bet 4 tūkstošiem bioloģisko lauksaimnieku izmaksāts 21 miljons eiro.

Dienests atgādina, ka no 1. decembra lauksaimnieki sāks saņemt arī zaļināšanas, brīvprātīgo saistīto atbalstu, mazo lauksaimnieku atbalsta shēmas un citus

maksājumus.

Šogad ir izdevies platību maksājumus izmaksāt klientiem ātrāk lielākā apmērā, jo dienests ir būtiski pilnveidojis savu darbu un daļu procesu automatizējis: informācijas sistēmā izveidotais „zaļais koridors” vairāk nekā 60% platību maksājumu pieņemumu administrēšanu veica bez darbinieku iesaistes. (informācijas avots: www.lad.gov.lv)

Šis gads kārtējo reizi pierādīja to, ka ir lietas, kuras mēs nevaram ietekmēt vai mainīt. Tomēr, lai vai kādi pārbaudījumi nāk, vienmēr ceram un ticam, ka spēsim piecelties un iet tālāk.

Gada gaišākajos svētkos un Jaunajā gadā no sirds Jums novēlu labu veselību, kopā būšanas prieku ar saviem tuvākajiem un laimi, jo laime ir Jūsos pašos un vietā, kurā dzīvojat!

Ar patiesiem vēlējumiem,
Dace Staļdzāne,
LLKC Madonas
nodaļas lauku
attīstības konsultante

*Kā pastkartē senā,
Viz mirdzošā rotā
Gan smildziņa sika,
Gan čiekurots zars,
Ak, Ziemassvētki,
Jūs tāpēc mums doti,
Uz labo lai mainītos cilvēka gars.
/K. Apškrūma/*

*Lai gaišs un sirsnīgs
Ziemassvētku laiks!
Jaunais gads lai nāk ar
ticību tam, ko visvairāk
vēlamies, ar darbiem bagātu
ikdienu, izturību, veiksmi un
labu veselību!*

Ošupes pagasta pārvalde

*No saules – spēku,
Veselību!
No zemes ziedu bagātību!
No labiem draugiem – mīlestību!*

*Sirsnīgi sveicam apaļajā
80 gadu jubilejā ilggādējo
Degumnieku tautas nama
vadītāju
Dzintru Sumu.
Lai veselība, izturība un
dzīvot prieks!*

*„Klānu vēstis” komanda un
Ošupes pagasta pārvalde*

*Atkal sveicšu liesmas Adventa vainagā plīvo,
Un Ziemassvētku dziesmas mūsu ikdienā dzīvo.
Četras gaišas liesmiņas ar mums sarunājas,
Četras baltas liesmiņas jautā –
Kā mums klājas?
Vai patiesā ticībā esam Ziemassvētkus gaidot?
Vai mīlu sev sirdī nesam, tuvāko neatraidot?
Vai varam tiešām no sirds, piedot un lūgt piedošanu?
Vai acis mums mīlums mirdz uzvarot tumšos spēkus?
Četras siltas liesmiņas silda mūs puteni bargā,
Četras baltas liesmiņas mūsu cerības sargā.*

*Baltus Ziemassvētkus ikvienā mājā un ģimenē!
Novēlu visiem stipru veselību un gaišas domas
Jaunajā gadā!*

Sarmīte Saulīte

*Tām, kurš grib iepriecināt cilvēkus
Ir jānes sevī prieks.
Tām, kas grib pasaulē ienest siltumu,
Ir jānes sevī uguns
Tām, kas grib palīdzēt,
Ir jābūt piepildītam ar mīlestību.
Tām, kurš uz zemes grib panākt mieru,
Ir jārod miers savā sirdī.*

*Lai izdodas atrast to avotu, kur dvēsele
var veldzēties un gūt prieku, uguni,
mīlestību un mieru!*

Pasta Ilze

*Pirms iedez sveci egles zarā
Dedz svētku liesmu sirdī savā,
Ar piedošanu, sapratni,
Ar mīlestības dzirkstelī.
Un tici – tas ir tavā varā
Nest gaismu, kā to sveces dara...*

*Mīļus, gaišus Ziemassvētkus, un
Jaunajā gadā
lai piepildās viss, kas dziļi sirdī
iecerēts, lai
laba veselība, izturība, lai
veiksme ienāk katrā
mājā un sētā, katrā ģimenē!
Priecīgus svētkus vēlu jums
visiem!*

pastniece Zīgrīda

Izdod Ošupes pagasta pārvalde

Degumnieki. Tel. 64829604

Reģ. apl. Nr. 1640

Atbildīgā par izdevumu **Dace Kalniņa**

Tel. 28893026

E-pasta adrese: dacekalnina13@inbox.lv

Iespiests SIA „Erante” tipogrāfijā

Tel. 64860983, 65230116

Tirāža 500 eks.